

De Glittergarage

De Glittergarage

Max & Gerrit

Raas Kal

Auteur: Raas Kal

ISBN: 9789402173406

www.raaskal.com

© Raas Kal

Gerrits Glittergarage

Max kreeg van zijn opa een garage voor zijn verjaardag. Het was de mooiste garage die hij ooit had gezien. Hij had wel zeven verdiepingen. Aan de zijkant zat een heuse autolift. Aan de andere kant een wentelweg. Een weg in de vorm van een wokkel. Helemaal beneden waren een showroom, een autowasstraat en een autowerkplaats gemaakt. Bovenop stond in stoere glimmende letters en met heel veel glitters: *De Glittergarage*. Max was heel blij met zijn nieuwe garage. De ochtend na zijn verjaardag schrok Max wakker.

‘Vroem vroem!’, klonk het, en even later: ‘Toet toet!’ Max zat rechtop in bed en keek de kamer rond.

Hoorde ik dat nou goed?, dacht Max. Het leek wel alsof er een auto langs mijn bed reed. En toeterde.

Even later ging met een piepend geluid, heel langzaam, het deurtje van de Glittergarage open. Max kon zijn ogen niet geloven. Er kwam een autootje naar buiten gereden. Het was een geel raceautootje met op de zijkant rode en oranje vlammen. Het autootje had donkere ramen, waar je niet doorheen kon kijken. Er liep een streep van zwart met witte blokjes over de motorkap, het dak en de achterkant. De raceauto had wel vier uitlaten.

Het wagentje reed naar buiten, maakte een rondje door Max’ slaapkamer en stopte uiteindelijk naast het bed. Even bleef het helemaal stil in Max’ kamer. Maar toen ging het portier open. Een mannetje stapte uit. Hij was niet groter dan een duim en hij had lange slierten oranje haar. Het mannetje droeg een keurig geel pakje, met daarop weer diezelfde vlammen, en een oranje das. Glimlachend keek hij Max aan.

‘Hoi Max, ik ben Gerrit. Rijd je mee? Ik moet naar de wasstraat.’

Max moest lachen.

‘Dat past toch nooit? Jij bent zo klein als een muis’, zei Max.

‘Daar weet ik wel wat op’, zei Gerrit. ‘Maak van je handen twee vuisten, en adem diep in. Doe dan je ogen dicht en adem langzaam uit.’

Met gebalde vuisten ademde Max uit en toen hij zijn ogen opende, schrok hij zich een hoedje. Max was gekrompen. Hij was nu net zo klein als het mannetje, Gerrit. Max paste nu prima in het kleine gele raceautootje.

‘Kom!’, riep Gerrit. ‘Laten we gaan!’

Max stapte in en Gerrit scheurde weg. Eerst gingen ze in de autolift. Helemaal naar de zevende verdieping. Daarna gingen ze weer naar beneden, over de Wokkelweg, richting de wasstraat. Daar werd hun autootje op een lopende band gezet en die bracht hen langs allemaal verschillende apparaten. Het eerste apparaat was de sopspuger. Dat was een tunnel met aan de binnenkant heel veel mondjes aan de muur. Die mondjes spuugden een heleboel schuim op de auto. Zoveel, dat Max niet meer door de ramen naar buiten kon kijken. Overal zat schuim. Het volgende apparaat was de poetser. Die had wel tien armen, met op elke arm een spons of een borstel. Die armen poetsten en poetsen terwijl het autootje langzaam voorbij gleed. De rit eindigde bij de droogblazer. Dat was een robot met een grote föhn. Die inspecteerde de auto en blies hem helemaal droog, tot ieder hoekje en gaatje aan toe.

‘Zo, die is weer schoon! Zal ik je thuisbrengen?’, lachte Gerrit toen ze de wasstraat uitreden.

‘Graag’, zei Max. ‘Ik moet dadelijk naar school.’

Gerrit scheurde langs de werkplaats en het tankstation, over de vloerbedekking richting Max’ bed.

‘Dat was gezellig!’, zei Gerrit. ‘Zie ik je de volgende keer weer?’

‘Zeker weten’, zei Max. ‘Maarre... zo kan ik niet naar school!’

Max stond naast een tennisbal die in zijn kamer lag. De tennisbal was bijna twee keer zo groot als hijzelf. Zijn bed was zo hoog dat hij alleen de onderkant kon zien. Max was nog zo klein als een muis.

‘Vuisten maken!’, riep Gerrit op vrolijke toon. ‘Ogen dicht en langzaam weer inademen!’

Max deed wat Gerrit zei. Daarna ontspande hij zijn vuisten en opende hij zijn ogen en zag dat hij weer groot was. Hij paste de kleren die mama op zijn stoel had klaargelegd.

Bij het ontbijt zei papa: ‘Ik hoorde deze ochtend een auto keihard door onze straat rijden. En toeteren.’

‘Dat was niet op straat, maar in mijn kamer. Dat waren Gerrit en ik.’ zei Max. ‘We gingen naar de wasstraat.’

‘Wie is Gerrit?’, vroeg mama op verbaasde toon.

‘Gerrit is mijn nieuwe vriend. Hij woont in de Glittergarage die ik van opa heb gekregen en hij heeft een heel coole snelle raceauto, met vlammen’, zei Max.

Magische Motorolie

Max kwam thuis en rook gekookte aardappels, witlof en boontjes.

Bah, dacht Max, daar heb ik helemaal geen zin in. Snel rende hij naar zijn kamer.

‘Gerrit, ben je daar?’, riep Max.

Gerrit was in slaap gevallen, op zijn stoel in de werkplaats. Hij schrok wakker en zag een groot oog voor het raam. Het oog van Max.

‘Mag ik naar binnen?’, vroeg Max.

‘Vuisten maken, ogen dicht en uitademen’, zei Gerrit.

Toen Max zijn ogen weer opendeed, was hij gekrompen. Hij opende het deurtje van de Glittergarage en liep naar binnen.

‘Ik kan maar heel even blijven’, zei Max. ‘We gaan zo eten. Aardappels met witlof, dat vind ik niet lekker. En boontjes, die vind ik ook niet lekker.’

‘Komt dat even goed uit!’, zei Gerrit. ‘Ik moet toevallig net naar de winkel om Magische Motorolie te kopen. Kom maar mee.’

Gerrit en Max stapten in het gele raceautootje en reden naar de lift. Deze keer ging de lift niet naar boven, maar naar beneden, de grond in. De deur van de lift ging open en het raceautootje scheurde weg, met piepende banden. Ze reden in een lange donkere tunnel. De Tovertunnel. De strepen op de weg waren paars en gaven licht. Het plafond van de tunnel was een sterrenhemel. Af en toe schoof er een planeet voorbij. De tunnel had heel scherpe bochten en zelfs een paar loopings. De Tovertunnel was net een achtbaan.

Het einde van de tunnel was licht en kwam heel snel dichterbij. Ze reden de tunnel uit en Gerrit trapte keihard op de rem. De raceauto maakte een lange slip en stopte precies voor de motoroliewinkel. Gerrit kocht een bus

Magische Motorolie. Het was een gouden bus met daarop in zwarte letters: 'Magische Motorolie - voor magische momenten'. Plotseling sproeide Gerrit een wolk olie over Max. De wolk was paars, rood en oranje en had gele glitters. Een toverwolk.

'Wat doe je nou?', lachte Max.

'Wacht maar', zei Gerrit geheimzinnig en ze scheurden terug naar de Glittergarage.

'Max, kom je eten?', riep mama van beneden toen de twee vrienden in de werkplaats parkeerden.

Max stapte uit en rende de garage uit, naar de deur van zijn kamer. Maar de deur was heel ver weg en de vloerbedekking leek wel op heel hoog gras dat nodig eens gemaaid moest worden.

'Vuisten!', riep Gerrit snel.

Max maakte vuisten van zijn handen, sloot zijn ogen en ademde diep in. Hij was weer groot en liep zijn kamer uit. Op de trap merkte Max dat hij geen aardappelen en witlof rook. Ook geen boontjes. Max rook dropsleutels, colaflesjes en kaneelstokken. De aardappels smaakten naar kaneelstok, de witlof naar dropsleutels en de boontjes naar

colaflesjes. Max at zijn bord helemaal leeg en wilde nog meer. Papa en mama begrepen er niks van.

'Zo, jij hebt honger vandaag', zei mama.

'Dat komt door Gerrit van de Glittergarage', antwoordde Max. 'Die heeft mij betoverd met Magische Motorolie en daarom smaakt het eten naar snoep. En daarom lust ik nu nog wel twee borden met aardappels en witlof.'

Verstoppertje

Max had een grote zus, Marijke. Die was overal beter in. Ze kon al onder water zwemmen, veel sneller fietsen en ook nog eens beter rekenen. Als Max en Marijke thuis verstoppertje speelden, dan won Marijke ook altijd.

‘Zullen we verstoppertje spelen?’, vroeg Max aan Marijke. Met een brede grijns kwam hij haar kamer binnengelopen.

‘Nou, ik heb eigenlijk niet veel tijd, maar als je zo graag een potje van mij wilt verliezen, dan kan dat wel even’, antwoordde Marijke uit de hoogte.

‘Ogen dicht en tot tien tellen!’, riep Max naar Marijke, terwijl hij haar kamer uit rende.

Max rende regelrecht naar de Glittergarage, maakte vuisten, sloot zijn ogen en ademde uit. Hij was weer zo klein als een duim en liep de werkplaats van de Glittergarage binnen.

‘Hoi Gerrit’, zei Max, ‘ik kom me even hier verstoppen.’

‘... acht, negen, tien. Wie niet weg is, is gezien. Ik kom!’, riep Marijke en ze ging op zoek.

Marijke had gezien dat Max haar kamer uitrende, en ze had Max niet de trap horen afgaan. Dat betekende dat hij dus op zijn eigen kamer was, of in de badkamer of in de slaapkamer van papa en mama.

Max verstopte zich meestal onder het bed van papa en mama, dus daar ging ze als eerste kijken. Maar daar was hij niet. Max zat ook niet in een van de kasten of achter het gordijn. Ook niet in de badkamer. Hij moest dus wel op zijn eigen kamer zijn.

Max en Gerrit zaten in de werkplaats van de Glittergarage en zagen twee grote schoenen in de deuropening verschijnen. De schoenen kwamen de kamer ingelopen, langs de Glittergarage, en de vrienden zagen dat Marijke zich bukte om onder het bed te kijken. Even later opende ze de kast en keek ze onder zijn bureau. Geen Max.

Daarna kwamen de twee schoenen van Marijke weer vlak langs de Glittergarage. Max en Gerrit hielden hun adem in. Ze keken elkaar vol spanning aan. De schoenen bleven nog even staan en liepen toen de kamer uit.

Marijke liep de trap af en doorzocht de hele benedenverdieping. Max was nergens te bekennen. Niet in de wc, niet in de woonkamer en ook niet in de keuken. Ook de gang had ze al tweemaal geïnspecteerd.

Beneden was mama in de keuken bezig.

‘Mama’, vroeg Marijke, ‘heb jij Max gezien?’

‘Die is op zijn kamer aan het spelen’, zei mama.

Papa zat in de woonkamer aan zijn bureau te werken.

‘Heb jij Max gezien, papa?’

‘Die is boven aan het spelen’, antwoordde papa.

Marijke kon het niet uitstaan. Ze had inmiddels het hele huis doorzocht. De zolder, de

bovenverdieping, beneden, zelfs de tuin en de schuur had ze doorlopen, maar Max had ze niet gevonden. Wat was er toch aan de hand? Normaal was het zo makkelijk om te winnen van Max met verstoppertje.

‘Lieve kinderen, willen jullie aan tafel komen?’, riep mama.

‘We gaan eten.’

Met een zucht schoof Marijke aan tafel. Ze moest zich gewonnen geven.

‘Max, kom je ook?’, riep mama. Marijke, Papa en Mama zaten al aan tafel.

Het bleef heel even stil, maar daar hoorden ze voetstappen op de trap. Max kwam naar beneden en met een triomfantelijke lach schoof hij aan tafel.

‘Waar zat je nou verstopt?’, vroeg Marijke. ‘Ik kon je nergens vinden.’

‘Ik zat in de Glittergarage bij mijn vriend Gerrit’, antwoordde Max, terwijl hij een grote berg bloemkool op zijn bord scheidde.

Voetbal

Gerrit zat in de werkplaats van de Glittergarage en hoorde Max met stampende voeten de trap opkomen. Met een klap gooide Max de deur van zijn kamer dicht. Hij maakte zich klein en opende de deur van de werkplaats. Ook die gooide hij hard achter zich dicht.

‘Het is niet eerlijk’, begon Max. ‘We zouden vandaag voetballen, maar de wedstrijd is afgelast vanwege het slechte weer. Nou moet ik weer een week wachten tot de volgende wedstrijd.’

‘Oh, je wilt voetballen?’, vroeg Gerrit. ‘Daar weet ik wel wat op. Kom maar mee.’

Niet veel later zaten de twee vrienden in het raceautootje en bracht de lift ze weer naar de Tover tunnel. Gerrit racete harder en harder. De sterrenhemel schoof aan hen voorbij. Aan het einde van de tunnel trapte Gerrit keihard op de rem. Het raceautootje maakte een lange slip en spinde rond. Max zag overal sterretjes. Het autootje kwam precies voor een voetbalveld tot stilstand. Op dat veld waren twee teams tegen elkaar aan het spelen. Het ene team droeg donkerblauwe shirts, het andere team had gele shirts, met oranje en rode vlammen. En glitters. Op de shirts stond: ‘De Glittergarage’.

‘Je moet invallen’, zei Gerrit. ‘We staan hopeloos achter met 0-2.’

‘Moet ik ....’, stamelde Max. ‘Maar dat kan toch helemaal niet? Ik heb niet eens een voetbaltenue aan!’

Gerrit toverde een bus Magische Motorolie tevoorschijn en spoot een grote wolk olie over Max heen. De wolk was paars, geel, oranje, groen en rood en vol met glitters. Toen de wolk opklaarde, zag Max dat ook hij het gele tenue met de vlammen droeg. En oranje voetbalschoenen.

‘Jij bent Max?’, vroeg de trainer, die plotseling bij hen stond. ‘Loop het veld maar in jongen, je kan meteen

beginnen. Maar stel me niet teleur, je bent mijn laatste hoop. De rest van ons team ligt ziek in bed, met mazelen.'

Max rende het veld in en kreeg meteen de bal toegespeeld. Heel gemakkelijk kopte hij die over de keeper van de tegenstander heen, in het doel. Even later maakte hij een sliding, pakte de bal af en schoot deze van ver in het doel van de tegenstander.

'Het is nu 2-2', riep de trainer. 'Het gaat goed, maar je moet opschieten. De tijd is bijna om.'

'Hup Max! Hup Max!', riep Gerrit. Hij stond te springen en te klappen.

Max nam de bal aan en met een prachtig hakje speelde hij een tegenstander voorbij, daarna speelde hij de bal tussen de benen van een verdediger door en maakte hij het genadeloos af met een hard schot in de kruising. Precies daarna floot de scheidsrechter af. De tijd was om, Max en zijn team hadden gewonnen. Max' teamgenoten tilden hem hoog in de lucht en liepen juichend met Max een ereronde over het veld. De trainer bedankte Max hartelijk.

'Dank je wel Gerrit!', zei Max op terugweg in de auto. 'Het was echt geweldig!'

'Graag gedaan', zei Gerrit. 'Wat kun jij goed voetballen zeg!'

Max was zo moe geworden dat hij thuis meteen de Glittergarage uitliep, zichzelf weer

groot maakte en op bed in een diepe slaap viel. 's Avonds kwam mama hem nog een nachtzoen geven.

Zeg, wat een mooi shirt heeft Max aan, dacht mama. Geel met rode en oranje vlammen. 'De Glittergarage' staat er op. Wat grappig, dat shirt ken ik helemaal niet.

Maan

Max lag in bed, maar hij kon helemaal niet slapen. De maan hing als een grote ronde kaas in de lucht en scheen fel in zijn kamer. Max draaide van zijn ene zij op de andere, en weer terug. Dan sloot hij zijn ogen en telde hij schaapjes die hij over een hek liet springen. Soms zat er ineens een groen schaap tussen, of een schaap met een puntzak vol met friet en dan weer een schaap met een feestmuts op. Max was klaarwakker en viel maar niet in slaap.

‘Gerrit?’, zei Max heel zachtjes.

‘Ja?’, antwoordde een piepstemmetje uit de Glittergarage.

‘Gerrit, ik kan niet slapen’, zei Max.

‘Ik heb een verrassing voor jongens die niet kunnen slapen, maar eerst moet je het raam open zetten’, antwoordde Gerrit.

Max stapte uit bed en opende het raam. Daarna maakte hij vuisten, sloot zijn ogen en ademde diep uit. Hij was weer klein en liep de werkplaats van de Glittergarage binnen.

‘Een verrassing? Voor mij?’, riep Max enthousiast.

‘Kom maar mee’, zei Gerrit en ze stapten in Gerrits gele raceautootje.

Ze reden de werkplaats uit en gingen via de Wokkelweg helemaal naar de zevende verdieping. Toen ze uitstapten, kon Max zijn ogen niet geloven. Er stond een raket op de garage. Een gele, met oranje en rode vlammen. En een streep met zwart-witte blokjes.

Gerrit haalde een bus Magische Motorolie tevoorschijn en spoot deze over Max en zichzelf heen. Ze waren gehuld in een kleurrijke wolk van groen, blauw, geel, rood en paars. Met heel veel glitters. En toen de wolk verdwenen was, hadden Max en Gerrit ineens allebei een astronautenpak aan en een glazen helm op hun hoofd.

‘Wauw,’ zei Max, ‘gaan we echt naar de maan?’

‘Jij mag sturen’, zei Gerrit en liet Max het trapje van de raket opklimmen. Daarna kwam Gerrit aan boord. Gerrit drukte eerst nog op allerlei knopjes. De raket begon te schudden en te trillen. Hij maakte een hoop herrie. Max snapte er niks van, maar toen begon er een stem met aftellen:

‘Tien, negen, acht, zeven, zes, vijf, vier, drie, twee, een en go!’

Langzaam ging de raket de hoogte in. Max keek uit het raampje en zag onder zich de Glittergarage, zijn bureau en zijn bed. Hij stuurde een rondje door zijn kamer en daarna vloog de raket met daarin Max en Gerrit door het raam naar buiten. De raket ging nu heel hard. Max en Gerrit werden helemaal in hun stoel gedrukt. Max zag achter zich de aarde steeds kleiner worden.

Een hele tijd gebeurde er niets, maar opeens werd de maan voor hen steeds groter en groter. De cockpit werd gevuld met licht. Ze zweefden vlak boven de maan en Max draaide twee rondjes boven een prachtige maankrater. Tenslotte liet hij de raket heel zachtjes op de maan landen.

‘Helm op’, zei Gerrit voor ze uitstapten.

De maan was prachtig. Max kon veel hoger springen dan op de aarde. En salto’s maken. De maan was een enorme trampoline. Plotseling zaten daar op een kleedje allemaal groene mannetjes, met zes armen.

‘Je hoeft niet te schrikken hoor Max, dat zijn marsmannetjes. Die zijn aan het picknicken. Dat doen ze heel vaak op maandagochtend.’

Een marsmannetje stond op en stak een van zijn zes handen uit. Max schudde hem de hand.

‘Bliep bliep bloepie bla bloepie bla’, zei het marsmannetje tegen Max.

‘Wat zegt hij nou tegen mij, Gerrit?’, vroeg Max.

‘Hij zegt dat het leuk is om jou te ontmoeten en hij vraagt of je een goede reis hebt gehad’, zei Gerrit terug.

‘Ja de reis was fantastisch, ik mocht zelfs de raket besturen’, zei Max, ‘En ik vind het ook heel leuk om dit marsmannetje te ontmoeten. Kun je dat tegen hem zeggen?’

‘Blie blie bloppie blop blie blie’, sprak Gerrit tegen het marsmannetje. Het marsmannetje haalde een stuk kometenkaas uit de picknickmand, gaf het aan Max en sprak: ‘Bluk blek blappie baf.’

‘Je krijgt een stukje kometenkaas van het marsmannetje,’ zei Gerrit. ‘Hij hoopt dat je het lekker vindt.’

De kometenkaas smaakte naar slagroomtaart en was de lekkerste kaas die Max ooit had gegeten. Max en Gerrit bedankten de marsmannetjes en gaven ze allemaal een knuffel. Daarna vlogen ze terug naar de aarde. Max mocht sturen. Hij vond de weg terug naar zijn kamer en landde keurig op de zevende verdieping van de Glittergarage. Max bedankte Gerrit voor de geweldige reis en sloot zijn ogen, maakte vuisten en ademde diep in. Zo was hij weer groot. Uitgeput plofte hij neer op zijn bed en viel in een heerlijke diepe slaap.

De volgende ochtend zat Max te ontbijten in de keuken. Mama was op het aanrecht zijn lunch aan het klaarmaken.

‘Max, wil je kaas op brood vandaag?’ vroeg mama.

‘Blie blie blo blo bloppie bloppie’, antwoordde Max.

‘Wat zeg je nu?’ zei mama.

‘Blie blie. Lekker, kometenkaas, bloppie blop blie blie’, antwoordde Max met een glimlach.

Jarig

Max was jarig. Vandaag waren er zeven vrienden op bezoek. Ze hadden allemaal een kadootje voor Max meegebracht. Mama had een taart met kaarsjes die Max mocht uitblazen. Dat lukte in één keer. Nadat de vrienden de taart hadden verorberd, zouden ze met Max' feestje gaan bowlen. Maar plotseling wilde Max niet. Max wilde alleen nog maar op zijn kamer spelen, met zijn vrienden. Papa en mama vonden dat wel een beetje raar. Maar ja, het was Max' verjaardag, dus hij mocht beslissen.

Max stelde zijn vrienden op in een kringetje. Ze moesten allemaal elkaars handen vasthouden en de ogen sluiten.

'Ogen dicht!', riep Max, 'Adem diep in, en adem langzaam uit. Ogen weer open!'

De vrienden konden hun ogen niet geloven. De kamer van Max leek oneindig groot. Ze stonden bij de Glittergarage. Max hield de deur open.

Binnen had Gerrit de werkplaats versierd met slingers en ballonnen.

'Vrienden! Wat leuk dat jullie er zijn. Ik heb een verrassing voor vandaag, we gaan er een feestje van maken!', zei Gerrit.

Hij nam de jongens mee naar de eerste verdieping van de Glittergarage. Daar stonden acht raceauto's klaar.

Iedereen mocht een raceauto uitkiezen. De autolift bracht ze naar de Tover tunnel. In de Tover tunnel werden ze opgesteld in twee rijtjes. Vooraan hing Gerrit in de lucht. Hij had een vlag met zwart-witte blokjes en telde af:

'Drie, twee, één, go!'

De vrienden scheurden weg, de Tover tunnel in. Op de grond van de Tover tunnel lagen veel paarse pijlen. Als je daaroverheen reed ging je even extra hard. Max ging als eerste over een pijl en scheurde er keihard vandoor. Ook hingen er tonnetjes in de lucht. Als je tegen een tonnetje

aan botste, kreeg je een kadootje. Soms was dat een bananenschil, die kon je op de grond laten vallen zodat iemand anders erover zou slippen. Achter Max reed zijn vriend Bert. Bert had zojuist een tonnetje geraakt en kreeg een raket. Hij mikte op Max en schoot Max van de weg af. Max ging wel drie keer over de kop. Maar er was niks aan de hand. Max had geen pijn. Max' auto werd opgetild en terug op de weg gezet. Hij kon weer verder racen, maar lag nu wel drie plaatsen achter. De Tovertunnel zat vol verrassingen. De vrienden raceten over schansen, door loopings en zelfs door tunnels onder water.

In de pauze stond Gerrit klaar, met voor iedereen een lolly. En limonade. Daarna raceten de vrienden nog een potje, en nog een. Gerrit keek op zijn klok.

'Je moeder heeft zometeen nog een verrassing', zei Gerrit. Een voor een plaatsten de vrienden hun raceauto weer op de eerste verdieping. De jongens gingen voor de Glittergarage in een kringetje staan en gaven elkaar allemaal de hand.

'Ogen dicht, inademen', zei Max. De vrienden waren weer groot en de mama van Max kwam net zijn kamer binnen.

'Jongens, ik heb frietjes en limonade gemaakt. Komen jullie eten?'

'Wat hebben jullie gedaan vandaag?', vroeg papa.

'We hebben met de auto's uit Gerrits Glittergarage geracet', zeiden de jongens. 'Het was geweldig. Dit was het allerleukste feestje ooit.'

Zakenreis

Max baalde als een stekker. Papa was op zakenreis. Normaal deed papa 's avonds altijd Max in bad, gingen ze nog even stoeien en las papa een verhaaltje voor. Op woensdag gaf papa altijd voetbaltraining. Nu niet. Want papa zat in Amerika. Het enige leuke was dat papa altijd kadootjes meenam uit Amerika. Maar dat was pas over zes nachtjes slapen.

Max speelde op zijn kamer, met de Glittergarage en zijn autootjes.

'Willen alle reizigers voor de vlucht naar Amerika zich verzamelen op de tweede verdieping van de Glittergarage', klonk er een stemmetje op zijn kamer.

Max bedacht zich geen seconde, maakte zich klein en liep de werkplaats binnen.

'Hallo Max,' zei Gerrit, 'ga je mee naar Amerika?'

'Jaaaah!', juichte Max, en hij stond te springen van opwinding.

De twee vrienden stapten in het gele raceautootje en namen de lift naar de tweede verdieping. Daar stond een schitterend vliegtuig voor hen klaar. Het was een keurig donkerblauw vliegtuig met donkere ramen. Echt een vliegtuig voor zakenmannen. Plotseling sproeide Gerrit een wolk Magische Motorolie over Max en zichzelf. De wolk was paars, groen, blauw en geel en had heel veel glitters. Max zag even helemaal niets anders dan de gekleurde wolk en de glitters, maar toen de wolk wegtrok hadden Gerrit en hijzelf ineens een keurig pak aan. Het was een donkerblauw pak, in dezelfde kleur als hun vliegtuig. En hun haar zat keurig, ze hadden keurige schoenen en ze hadden allebei een keurige aktetas. Gerrit en Max waren nu twee keurige zakenmannen.

Ze stapten in hun zakenmannenvliegtuig en reden naar de lift. Die bracht hen naar de Tovertunnel. In de Tovertunnel

reed het vliegtuig steeds harder en harder. Ineens schoten ze de tunnel uit, het licht in. Ze zweefden hoog in de lucht, ver boven de wolken. Al snel vlogen ze boven de zee. In de zee zagen ze ijsschotsen drijven. Daarna vlogen ze over een besneeuwd land waar de Eskimo's wonen. Heel veel later vlogen ze boven de woestijn en na heel lang vliegen zette het vliegtuig de wielen op de grond in Amerika.

In Amerika zagen ze papa.

'Papa!', schreeuwde Max, en rende op hem af.

'Max!', riep papa en sloeg zijn armen om hem heen. 'Wat fijn om jou te zien, Max', zei papa. 'En wie is deze vriend die je hebt meegenomen?'

'Dat is Gerrit, papa, hij woont in de Glittergarage op mijn kamer.'

Papa was zo blij dat Max helemaal naar Amerika was gekomen. Hij nam de twee vrienden mee uit eten. Ze kregen alle drie een heel grote hamburger en een glas helemaal vol met ijsklontjes met daartussen cola. Je kon het glas opnieuw laten vullen als het leeg was. Daarna gingen ze naar een bioscoop waar je de film vanuit de auto kon bekijken. Op een reusachtig groot scherm. Ze aten alle drie een grote emmer popcorn leeg.

Plotseling schrok papa wakker. Hij lag in zijn bed in Amerika. Zijn telefoon lag naast hem te brommen op het nachtkastje. Het was mama die hem belde.

'Wat ik nou toch droomde, mama. Ik droomde net dat Max hier op bezoek was samen met een vriendje. Ze waren keurig gekleed, als echte zakenmannen, en ik nam ze mee uit eten en naar de film. En toen schrok ik wakker omdat jij belde.'

De Griezelgarage

Max was op de kermis. Met papa, mama en Marijke. De kermis was geweldig. Er klonk heel harde muziek en overal zag Max mooie gekleurde lampjes. Net zo mooi als wolken Magische Motorolie, alleen dan veel meer. En het rook er zo lekker. Max rook kaneelstok, oliebolletjes en popcorn. Marijke en Max mochten ieder een paar attracties kiezen. Max koos als eerste het reuzenrad. Samen met papa ging hij heel hoog de lucht in. Bovenin was het ineens stil. Het was een stuk kouder en het waaide hard. Max had een prachtig uitzicht over de stad.

Daarna ging Max in de botsauto's, weer met papa. Max mocht gas geven. Hij kon al met zijn voet bij het gaspedaal. En sturen. Papa hield zijn arm om hem heen. Iedere keer als ze dreigden te botsen hield papa Max extra stevig vast. In een andere botsauto zaten mama en Marijke. Daar botsten ze vaak tegen aan. Zo hard als ze konden.

Daarna mocht Max in de achtbaan. Hij ging in een stoeltje zitten en kreeg een beugel over zijn borst waardoor hij helemaal vast zat. Het wagentje werd heel langzaam omhoog getakeld, daarna gleed het keihard naar beneden. Max' haren waaiden alle kanten op. Hij schreeuwde het uit. Het leek wel op de Toverfunnel. Max ging keihard naar beneden, en weer omhoog, ging door scherpe bochten en voor hij het wist stond Max alweer stil, bij de uitgang. Daar stonden papa, mama en Marijke op hem te wachten.

Ze mochten ook nog touwtje trekken. Max won een set walkietalkies. En ze kregen ook nog een suikerspin. Max en Marijke wilden ook nog in het spookhuis, maar dat mocht niet van papa en mama. Dat vonden ze te eng. Max en Marijke smeekten, huilden en schreeuwden, maar het mocht niet.

's Avonds voor het slapen gaan lagen Max en Marijke ieder met een walkietalkie in bed. Die begon ineens te brommen en te zoemen. En er knipperden allemaal lampjes. Rood, blauw, geel, groen en paars. Er klonk een krakerig piepstemmetje uit de walkietalkie:

'Woeoeoeoeoeohoeoeeeee... kindjes die naar het spookhuis willen, die moeten naar de Glittergarage komen...'

Marijke liep naar Max' kamer. Max zat al te wachten en gaf Marijke twee handen.

'Ogen dicht, uitademen', zei Max.

Toen de broer en zus hun ogen weer openden, waren ze allebei zo klein als een duim. Marijke gaf van schrik een gillette toen ze zag hoe klein ze was geworden.

'Kom mee', zei Max, en ze liepen de Glittergarage in. Daar zat Gerrit. Hij zette Max en Marijke in een wagentje en het begon te rijden, via de lift naar de Tovertunnel. In de Tovertunnel stonden ze stil voor twee deurtjes. 'Het Spookhuis' stond er. De deurtjes gingen open en ze reden verder.

Meteen zagen ze een grote spin. Toen het wagentje verder reed, voelden broer en zus allebei de draden van een spinnenweb in hun gezicht. Iets verder zagen ze allemaal vleermuizen. Voor ze het beseften, voelden ze allebei twee voetjes van een vleermuis op hun hoofd landen, die meteen weer verder vloog. Daarna werd het ineens ijskoud, kregen ze rillingen op hun rug en overal op hun hele lijf kippenvet. Ze zagen een spook dat steeds doorzichtiger werd en uiteindelijk verdween. Verder hoorden ze nog een heel harde kettingzaag en ijzingwekkend geschreeuw. Daarna gingen ze weer door de klapdeurtjes en stonden ze weer in de lift. Die bracht hen terug naar de werkplaats. Daar stond Gerrit te wachten met voor allebei een snoepzak.

'Wauw!', zei Marijke. 'Hebben we toch nog het spookhuis gezien. Bedankt Gerrit!'

De volgende dag hoefden Max en Marijke geen ontbijt.

‘Zijn jullie ziek?’, vroeg mama.

‘Nee,’ zeiden Max en Marijke, ‘we hebben een hele zak snoep op, van Gerrit uit de Glittergarage, dus er is geen plaats in onze buikjes voor een boterham.’

Met Max op pad

‘Max?’, vroeg Gerrit.

‘Ja, wat is er?’, antwoordde Max.

‘Is het leuk op school? Wat leer je daar allemaal?’

‘School is geweldig!’, zei Max. ‘Je leert er rekenen, lezen en schrijven, maar we hebben ook twee keer per week gymles. Dan mag je in een touw klimmen. Zo hoog als je durft en ik heb een keer het plafond aangeraakt. Dat is best eng, maar ook heel spannend. En het is gezellig op school, want er zijn een heleboel jongens en meisjes uit de buurt en uit het voetbalteam die bij mij op school zitten. Er is dus altijd wel iemand om mee te spelen of te kletsen. Maar waarom vraag je dat eigenlijk?’

‘Ik heb nooit op school gezeten’, antwoordde Gerrit met een sip gezicht. ‘Vroeger konden niet alle kinderen naar school en moesten kinderen vaak al werken. Ik heb eigenlijk heel mijn leven in de garage gewerkt.’

‘Dat is toevallig!’, antwoordde Max, ‘Mijn opa heeft ook nooit op school gezeten. Die heeft ook zijn hele leven in de garage gewerkt. Nou is hij directeur. En van hem heb ik de Glittergarage gekregen. Maar als je zo graag een keer naar school wilt, dan weet ik wel iets.’

Max nam Gerrit op zijn hand en zette hem op zijn hoofd. Max zette een pet op zijn hoofd. Gerrit zat onder de pet verstopt en zo fietste Max naar school. Max reed heel voorzichtig de stoep af.

Op school keek Gerrit van onder de pet mee. De klas moest lezen en Max kreeg de beurt. Max las een stukje voor en de klas luisterde mee. Het verhaal was superspannend en ging over een ontdekkingsreiziger die aan zeerovers probeerde te ontsnappen. Totdat de juf zei dat Max mocht stoppen. Toen ging de beurt naar Romi, die naast hem zat.

Later stoeide Max met verschillende rekensommen en moest hij oefenen met het schrijven van letters. Netjes aan elkaar en tussen de lijntjes. Gerrit vond het allemaal fantastisch om te zien.

's Middags aten ze een boterham. Mama had twee dropjes in Max' broodtrommel gedaan. Eén dropje at Max zelf op, maar het andere stopte hij onder zijn pet. Daarna gingen ze buitenspelen, maar Max deed niet mee met tikkertje of voetbal. Hij was bang dat de pet van zijn hoofd zou waaien. Dus Max zat op een bankje.

Uit school liep Max speciaal voor Gerrit een rondje door de school en over het schoolplein. Zodat Gerrit kon zien hoe het er allemaal uitzag.

'Kijk hier sport ik altijd', zei Max toen hij de gymzaal binnenliep. Plotseling hoorde hij een stem. Het was juf Sandra.

'Zeg Max, ik hoor jou praten. Maar je bent alleen. Tegen wie praat je nu?'

Max voelde zijn hoofd rood worden en hij zei: 'Ik heb Gerrit uit de Glittergarage onder mijn pet, juf. Ik neem hem een dagje mee naar school.'

'Echt?', zei de juf en keek Max heel raar aan. Ze tilde de pet van Max' hoofd omhoog.

Maar er zat niemand in zijn prachtige blonde lokken. De juf keek bij Max in zijn kraag en in zijn pet. Ook daar zat niets of niemand.

'Ga maar snel naar huis, grapjas. Je moeder zal wel op je wachten nu', zei juf Sandra tegen Max en zette de pet terug op zijn hoofd.

'Dank je wel Max, voor deze mooie dag!', zei Gerrit voor het slapen gaan. 'Nu heb ik toch nog een dagje op school gezeten.'

Naar opa

Vandaag was een bijzondere dag. Papa, mama, Marijke en Max gingen naar opa. Opa was directeur van zijn eigen garage en had zijn garage helemaal opnieuw gebouwd. Er kwam eerst een hijskraan met daaraan een grote zware bal. Die bal slingerde keihard tegen de oude garage. De muren stortten in en er bleef een berg puin over. Dat werd afgevoerd met grote vrachtwagens. Toen kwamen de bouwvakkers. Die waren maanden aan het bouwen. Ze stortten beton, metselden en bouwden verdieping op verdieping. Tot de nieuwe garage helemaal af was.

Max en Marijke kregen hun allernetste kleren aan en Max' haren werden netjes gekamd. Mama maakte van Marijkes haar een prachtige vlecht.

'Jullie zien er uit om door een ringetje te halen', zei papa terwijl hij Max en Marijke in de auto tilde.

'Dat betekent dat jullie er erg netjes uitzien', legde mama uit.

Na een poosje rijden waren ze eindelijk bij de nieuwe garage van opa. Toen Max uitstapte, kon hij zijn ogen niet geloven. Opa's garage had wel zeven verdiepingen. Aan de zijkant zat een heuse autolift. Aan de andere kant was een wentelweg. Een weg in de vorm van een wokkel. Helemaal beneden waren een showroom, een autowasstraat en een autowerkplaats gemaakt. Bovenop stond in stoere letters met neonverlichting en heel veel glitters: 'De Glittergarage'. Opa was heel blij met zijn nieuwe garage.

Hij was ook heel blij om Max, Marijke, papa en mama te zien. Hij kwam met uitgestrekte armen aanrennen en gaf iedereen een knuffel. Opa droeg een geel pak, met rode en oranje vlammen erop. In de showroom waren een heleboel mensen. Die waren allemaal speciaal gekomen voor de opening van de nieuwe garage. Er waren ook dames met

glitterjurkjes, met een dienblad vol glazen champagne. Voor de kinderen was er limonade. Opa tikte met een lepeltje tegen een leeg glas: 'Ting ting ting...'

'Dames en heren,' begon opa, 'het is me een waar genoegen om u hier in de Glittergarage te mogen ontvangen. De bouwvakkers hebben lang en hard gewerkt, maar vandaag is de grote dag. De Glittergarage is geopend. Mijn kleinzoon Max kent de weg in de Glittergarage en zal u een rondleiding geven.' Opa gaf Max een knipoog.

Max was zo trots als pauw. Hij liet de mensen de hele garage zien. Ze begonnen in de showroom, die stond vol met heel snelle raceauto's. Daarna gingen ze naar de werkplaats. Daar stond een brug waar auto's op staan als ze gerepareerd worden. Er stond ook een bus Magische Motorolie, maar dat vertelde Max aan niemand.

Papa, mama, Marijke en Max mochten in een supersnelle raceauto een ritje door de wasstraat maken, langs de sopspuger, de poetser en de droogblazer. Daarna reden ze via de Wokkelweg naar de zevende verdieping. Het uitzicht was prachtig. Ze gingen met de autolift weer naar beneden.

'We stoppen op de begane grond', zei Max. 'Daar stappen we uit. We gaan vandaag niet naar de Tover tunnel.'

Max helpt Gerrit

Max speelde buiten en reed door de buurt op zijn fiets. Plotseling stond daar de gele raceauto van Gerrit in de straat.

'Hee Gerrit!', zei Max. 'Wat ben je groot vandaag!'

En inderdaad. Gerrit was zeker twee koppen groter dan Max. Zijn gele raceauto, met rode en oranje vlammen was zo groot dat Max erin kon zitten.

'Ja', zei Gerrit, 'ik ging even een ommetje maken, maar ik ben door glas gereden. Nu heb ik twee leuke banden. En ik heb maar één reservewiel bij me, en ik ben veel te groot voor de Glittergarage. Dus ik weet niet zo goed hoe ik dit nou moet oplossen.'

'Geen probleem, Gerrit', zei Max. 'Jij bent mijn vriend, je helpt me altijd en staat altijd voor me klaar, dus ik ben blij dat ik nu eens iets voor jou kan terugdoen.' Max haalde een mobiel uit zijn binnenzak, typte wat op het scherm en hield hem bij zijn oor.

'Opa,' sprak Max, 'mijn vriend Gerrit staat hier in de straat met pech. Kun jij helpen?'

Dat kon opa wel. Meteen kwam er een enorme takelwagen bij Max de straat ingereden. Het was een gele en hij had reusachtige wielen. Bovenop knipperden twee oranje zwaailichten. Achter het stuur zat opa. Hij zwaaide naar Max en parkeerde de takelwagen voor de raceauto van Gerrit. Opa stapte uit en liet de takel zakken. Gerrits auto werd bevestigd en heel langzaam op de takelauto gehesen. Het was een enorm kabaal. Alle kinderen uit de straat kwamen kijken. Ze stonden in een kringetje rond de takelwagen.

Max en Gerrit stonden met open mond te kijken. In de straat stond nu opa's takelauto met daarop Gerrits raceauto.

'Jullie mogen instappen', zei opa. Max en Gerrit klommen in opa's takelauto. Je zat heel hoog en kon goed uitkijken over de weg. Opa startte de motor en reed naar de Glittergarage. Onderweg kregen Max en Gerrit een lekker koekje.

Bij de Glittergarage werd de raceauto meteen op de brug gezet. Opa nam een bus Magische Motorolie en spoot een grote wolk over een lekke band. De wolk was prachtig paars, geel, oranje en blauw. En er waren heel veel glitters. Toen de wolk opklaarde, was de band niet meer lek. Sterker nog, hij was weer als nieuw. Zo repareerde opa ook de andere lekke band. Max en Gerrit bedankten opa.

'Graag gedaan hoor', zei opa. 'Daar zijn we vrienden voor.' Max en Gerrit stapten in de gele raceauto en scheurden naar huis. Daar stond mama op Max te wachten.

'Het eten is klaar', zei mama. 'Kom je aan tafel?'

'Dat is goed,' zei Max, 'maar eerst ga ik even mijn raceauto terugzetten in de Glittergarage.' Max haalde een geel raceautootje uit zijn zak. Het was een prachtig raceautootje met rode en oranje vlammen op de zijkant. Max liep naar zijn kamer en zette het wagentje heel voorzichtig op de zevende verdieping van de Glittergarage.

Duikboot

Max lag in bed. Max hield zijn handen achter zijn hoofd, had een been over het andere en staarde naar het plafond. Eigenlijk moest hij al slapen. Maar hij had bezoek, van Gerrit. Gerrit lag op Max' hoofdkussen. Ook Gerrit had zijn handen achter het hoofd en een been over het andere. Hij staarde naar het plafond. Max en Gerrit lagen te chillen.

'Ik wil weleens in een duikboot varen', zei Max. 'Op school vertelde de juf over het leven in de zee. Wist je dat er in de zee vissen wonen die net zo groot zijn als een huis?'

'Duikbootje varen,' riep Gerrit, 'wat een leuk idee!' Gerrit stond op en liep van Max' kussen af, naar de zijkant van het bed. Daar klauterde hij over de rand en liet zich voorzichtig op de grond zakken. Gerrit rende naar de Glittergarage. Max maakte zich klein en rende achter hem aan.

Gerrit maakte de lift open. Daar stond een duikboot. Een gele, met een paar oranje en rode vlammen op de zijkant.

Gerrit opende de ronde deur op het dak. Max mocht als eerste naar binnen. Hij moest een lange ladder af en kwam in de buik van de duikboot. Die had aan alle kanten ramen. Zelfs aan de onderkant. Je kon goed naar buiten kijken. Gerrit kwam binnen en sloot de deur.

De deuren van de lift gingen dicht. De lift zakte de grond in. Naar de Tover tunnel. Toen de liftdeuren weer open gingen, stroomde de tunnel langzaam vol met water. De boot voer de Tover tunnel uit en Max zag door de ramen op de grond de bodem van de zee. Er lagen schelpen en er groeiden kleine groene plantjes. Die zagen er heel anders uit dan thuis in de tuin. Ze bewogen een beetje als de duikboot langskwam. Overal zagen ze vissen, een enkele inktvis en zelfs een zeepaardje. Het was heel stil onder water.

'Au! Au!', hoorden ze plotseling. Er kwam er een donkere schaduw over de boot. Een grote haai zwom enkele

meters boven de boot voorbij. De haai had nog nooit een duikboot gezien en kwam deze eens van dichtbij bekijken. De haai hing met zijn gezicht voor de duikboot. Hij had een dikke wang.

'Au!', zei de haai weer.

'Die arme haai heeft een zere kies', zei Gerrit. 'Weet je wat we doen? We gaan hem helpen.'

'Hoe dan?', vroeg Max. Gerrit pakte een grote stevig tang. En een bus Magische Motorolie. Gerit spoot een prachtige wolk Magische Motorolie over Max en zichzelf. De wolk was blauw met witte bubbels. En heel veel glitters. Toen de wolk opklaarde hadden de vrienden allebei een duikpak aan. Met zwemvliezen en een duikhelm. Ze stapten uit de duikboot en zwommen naar de haai.

'Hallo haaitje', zei Gerrit, 'heb je kiespijn?'

'Ja, ik heb vreselijke kiespijn', jammerde de haai. 'Al een paar dagen en het gaat maar niet voorbij. Ik had natuurlijk ook niet zoveel van die zeesterren moeten snoepen. Mijn moeder had me nog gewaarschuwd. Maar ze zijn zo lekker, ik kan er gewoon niet van afblijven.'

'Laat je tanden maar eens zien', zei Gerrit.

De haai opende zijn bek. Gerrit en Max zagen een enorme rij vlijmscherpe witte tanden. Maar één tand was niet wit. Die was zwart. Gerrit pakte de tang en sloeg een paar keer hard tegen de zwarte tand.

'Is dit de zere tand?', vroeg Gerrit.

'Au! Ja!', jammerde de haai. Gerrit gaf de tang aan Max en zei tegen de haai: 'Mijn vriend Max gaat nu heel voorzichtig de tand trekken. Dat kan even zeer doen, maar dan ben je wel van de pijn verlost.'

'Oh, dat zou fijn zijn', zei de haai.

Max nam de tang, zette hem op de zwarte tand en met een ruk trok hij die uit de bek van de haai.

'Au!', schreeuwde de haai. 'Hee, maar nu is de pijn weg! Dank jullie wel! Als dank neem ik jullie mee naar de film.'

Gerrit en Max voeren in hun duikboot naar de haaienbioscoop en kregen op de bodem van de zee een haaienfilm te zien. Ook kregen ze allebei een emmer vol met zeesterren. Na de film was het tijd om te gaan slapen. De vrienden voeren terug naar de Tovertunnel en stapten uit op de begane grond van de Glittergarage. De volgende dag had Max op school een zwarte haaietand bij zich. Trots liet hij de tand op het schoolplein aan zijn klasgenootjes zien.

'Dat is geen echte,' zei een jongen uit de klas, 'want haaietanden zijn wit.'

'Dit is wel een echte', zei Max. 'Ik heb hem zelf met een tang uit de bek van een haai getrokken, omdat die zeer deed. Dat was toen ik samen met Gerrit in de duikboot over de bodem van de zee voer en een haai met kiespijn tegenkwam.'

Uit eten

Max ging met papa, mama en Marijke in een heel chique restaurant uit eten. Toen ze binnenkwamen, was er een meneer die hun jassen aannam. Hij hing ze op een kleerhanger aan de kapstok. Tussen de jassen van alle andere gasten.

Max liep het restaurant binnen en zag opa zitten. Aan een lange tafel, samen met een heleboel ooms en tantes. Max wilde naar opa toe rennen, maar werd tegengehouden door zijn moeder.

'Die pet moet af', zei mama streng.

'Nee!', schreeuwde Max. 'Mijn pet blijft op!'

'Die pet gaat af!', zei mama nijdig en ze keek Max boos aan. Papa keek ook boos naar Max.

'Oké,' zei Max, 'ik doe mijn pet af, maar ik hang hem zelf aan de kleerhanger van mijn jas.'

Max liep naar de garderobe en haalde voorzichtig de pet van zijn hoofd. Uit de pet haalde hij Gerrit.

'Sorry Gerrit', zei Max. 'Het leek me zo gezellig om jou mee te nemen naar dit etentje. Maar ik wist niet dat mijn pet af moest. Ik verstopte je in mijn jaszak. Ik doe de rits dicht en je moet me beloven dat je heel rustig blijft. Als we naar huis gaan, stop ik je weer in mijn pet. Oké?'

Gerrit knikte met een sip gezicht. Hij vond het doodeng om helemaal alleen in de garderobe te moeten achterblijven.

Max liet Gerrit in de binnenzak van zijn jas glijden en sloot de rits. Daarna liep hij met een boos gezicht naar de lange tafel waar opa en de rest van de familie zaten. Max mocht naast opa zitten.

Max zat op een grotemensenstoel. Zijn voeten konden niet bij de grond, dus hij schommelde ze naar voren en achter. Voor zijn neus stond een bord met daarop een servet dat sierlijk was gevouwen. In de vorm van een waaier. Naast zijn bord lagen rijtjes messen en vorken. Het werd allemaal

weggehaald. De ober zette er een vrolijk gekleurd kinderbord voor in de plaats.

Max kreeg een kindermenu. Vooraf zou hij soep eten en als hoofdgerecht frietjes. Met appelmoes. En als toetje een ijsje. Maar Max dacht alleen maar aan zijn beste vriend Gerrit, die in zijn jaszak zat. Eenzaam te wachten. Max wilde dat dit diner voorbij was, maar het leek wel of de tijd voorbij kroop.

Plotseling stond opa op. Hij ging even plassen. Toen opa terugkwam, had hij Max' pet op zijn hoofd. Alle mensen aan tafel vonden het een beetje gek. Ze zaten opa heel raar aan te kijken. De obers ook. Het zag er ook best een beetje raar uit. Opa, in zijn keurige pak met een stropdas, en dan de pet van Max op zijn hoofd. Met de klep naar achter. Maar dat kon opa helemaal niks schelen. Opa had een vrolijke grijns op zijn gezicht. Toen opa langsliep, gaf hij Max een knipoog. Opa keek de mama van Max aan. Met een heel ondeugende blik.

Mama zei: 'Nou hebben we je leuke grapje wel begrepen. Het wordt tijd dat je die pet weer afdoet.'

Waarop opa antwoordde: 'Je hebt helemaal gelijk. Die pet moet van mijn hoofd af. Ik zal hem terugzetten waar hij hoort.'

Opa haalde de pet van zijn hoofd en zette die bij Max op zijn hoofd. Max voelde de beentjes van Gerrit op zijn hoofd kriebelen. Elke keer als niemand keek, stopte Max snel een frietje met appelmoes onder zijn pet.

De jarige juf

De juf was jarig. Dat werd de hele dag gevierd. Vandaag hoefde de klas geen dictee of rekensommen te maken. 's Ochtends mochten de kinderen spelletjes spelen. Bij de gymles kregen ze apenkooien.

's Middags mocht de hele klas optreden. De gymzaal stond helemaal vol met stoelen. Op het eind was een podium. Om beurten mochten groepjes kinderen hun kunsten vertonen. Drie meisjes uit Max' klas deden een dansje, op vet coole muziek. Twee jongens uit de klas voerden een toneelstukje op. Daarna was Max aan de beurt. Max had samen met zijn vriend Bert een goocheltruc ingestudeerd.

Max droeg een lange zwarte jas en op zijn hoofd een hoge hoed. Op het podium stond een tafel en Bert mocht op die tafel gaan liggen. Max legde een laken vol glitters over Bert heen. Uit zijn hoed toverde Max een konijn, nog een konijn en een bus Magische Motorolie. Er werd geklapt voor Max. Max riep enkele toverspreuken en sproeide een dikke wolk Magische Motorolie over Bert die op de tafel lag. Het was een prachtige wolk met allerlei kleuren: oranje, groen, geel en paars. Met heel veel glitters. Toen de wolk opklaarde, trok Max de tafel onder Bert vandaan. Bert bleef gewoon liggen, in de lucht. Met het glitterkleed over zich heen. Max ontving weer applaus.

Max nam de hoed van zijn hoofd en toverde daaruit een heel klein mannetje. Hij was niet groter dan een duim. Hij had haar in fel oranje pieken die alle kanten uitstaken. Het mannetje droeg een geel pakje met daarop oranje en rode vlammen. Het piepkleine mannetje keek lachend de zaal in. Max nam heel voorzichtig het mannetje op zijn hand en zette hem op de voeten van Bert, die boven het podium zweefde. Het kleine mannetje wandelde over Berts benen, zijn buik en romp en sprong uiteindelijk via het hoofd van Bert weer in de handen van Max. Max vouwde zijn handen

alsof hij een zakdoekje opfrommelde. Hij hield zijn handen bij zijn mond en blies hard. Een enorme wolk glitters stoof de zaal in. Max opende zijn handen en het kleine kereltje was weer verdwenen.

Met een onverwachts gebaar rukte Max in één keer het glitterkleed van Bert af. Nu kon iedereen helemaal goed zien wat er gebeurd was. Bert zweefde in de lucht. Hij lag op zijn rug, maar de tafel onder hem was weg. Max had een grote hoelahoep en haalde deze om Bert heen, zodat iedereen kon zien dat het helemaal echt was. Het publiek in de gymzaal zat met open mond te kijken.

Opnieuw pakte Max de Magische Motorolie. Weer spoot hij een wolk over Bert heen. De wolk was nu fel geel met een beetje rood en oranje. En heel veel glitters. Toen de wolk opklaarde hield Max zijn handen boven zijn hoofd. Hij bewoog ze naar achter en weer naar voren. Daarna duwde hij heel kortdaat zijn handen naar voren. In de richting van Bert. Bert vloog langzaam de zaal in. Bert zweefde een rondje door de gymzaal. Over de hoofden van het publiek. Max bewoog zijn armen met een ruk naar achter. Bert zweefde terug naar het podium. Max knipte met zijn vingers en Bert stond met een plof weer op de grond. Er vlogen enkele glittertjes om Bert heen. Hij kreeg een daverend applaus. Deze goocheltruc was het mooiste verjaardagscadeau, zei de juf.

Skiën

Max kwam uit school. Hij gooide zijn tas op de grond. Zijn jas ook. Daarna liep hij naar zijn kamer. Daar sloot hij zijn ogen. Hij ademde uit. Toen hij zijn ogen open deed was hij zo klein als een duim. Max liep de Glittergarage in. Daar zat Gerrit in de werkplaats.

‘Hallo Gerrit’, zei Max. ‘Vandaag mochten we op school televisie kijken. Daar zag ik mensen van een berg af skiën. Dat was vet cool.’

‘Skiën, uitstekend plan’, zei Gerrit. Hij kwam van zijn stoel af en nam een bus Magische Motorolie. Gerrit spoot een wolk Magische Motorolie over Max. En over zichzelf. De wolk was wit met lichtblauw. En heel veel glitters. Toen de wolk optrok, hadden Max en Gerrit allebei een skipak aan, een helm op en ski’s aan hun voeten.

De lift bracht ze helemaal naar de zevende verdieping van de Glittergarage. Toen de deuren opengingen, wist Max niet wat hij zag. Er lag een dikke laag sneeuw. Uit de lucht dwarrelden sneeuwvlokken. Achter een kraampje stond een sneeuwman. Hij had een hoge hoed op, knopen als ogen en een wortel als neus. Hij gaf Max en Gerrit allebei een beker warme chocolademelk met slagroom. Midden op de zevende verdieping was een ijsbaan. Er waren een heleboel kindjes aan het schaatsen. Ook de auto’s die op de zevende verdieping stonden waren bedekt onder een deken van sneeuw. Er waaide een koud windje. Max was blij dat hij zo’n dik skipak aanhad. Het was winter boven op de Glittergarage.

Ook de Wokkelweg was helemaal bedekt met sneeuw. Gerrit ging voorop en gleeed de Wokkelweg af.

‘Kom mee’, riep Gerrit naar Max, terwijl hij naar beneden gleeed. Max kwam achter Gerrit aan en gleeed ook van de Wokkelweg af. De vrienden gingen steeds harder en

harder. Max haalde Gerrit in, en Gerrit haalde Max weer in. De vrienden kwamen tegelijk beneden.

‘Nog een keer!’, riep Max. De vrienden gingen weer in de lift. Maar nu bracht de lift ze niet naar de zevende verdieping. Maar naar de Tovertunnel. De Glittergarage zat altijd vol met verrassingen. Toen de liftdeuren openden, wachtte hun een verrassing. Gerrit en Max stonden heel hoog. Boven aan een heel lange skischans. Max keek naar beneden en werd een beetje duizelig. Het was zo diep dat hij de mensen beneden niet kon zien.

Gerrit pakte Max’ hand. Samen gleden ze van de schans af. Ze gingen steeds harder en harder. De koude wind sneed in Max’ wangen. Helemaal onder aan de schans werden de twee vrienden gelanceerd. Ze vlogen hoog de lucht in. In de lucht was een cirkel van vuur en een brandende hoepel. Gerrit en Max maakten ieder een salto en vlogen door die ring van vuur. Daarna vielen ze naar beneden.

In de lucht spreidde Max zijn armen, alsof hij een vogel was. Hij hield zijn voeten naar beneden en hij kwam heel zachtjes op de grond terecht en gleeed keihard over de finish. Gerrit kwam achter hem aan. Daar was een enorme tribune vol met mensen die juichten en klaptten voor de twee. Ze kregen een daverend applaus. Er was een jurylid en die gaf hun een prijzenbeker. Voor de mooiste skisprong van de hele winter.

Vakantie

Bij Max thuis stond een grote caravan voor de deur. Een witte. De deur van de caravan was open en mama liep de hele tijd met spullen naar de caravan en terug. Max ging met papa, mama en Marijke op vakantie. Max had een koffer gekregen van mama. Die mocht hij helemaal zelf vullen met speelgoed. Maar Max wilde maar één ding meenemen.

Hoe hard Max ook probeerde, de Glittergarage paste niet in de koffer. Max was al een uur bezig. Rechttop, op de zijkant, een beetje schuin: wat Max ook probeerde, de Glittergarage paste niet. Mama was al een paar keer komen kijken.

‘Die Glittergarage kun je beter thuislaten’, had mama gezegd. ‘Je kunt beter denken aan stripboeken, een voetbal en een paar losse autootjes bijvoorbeeld.’ Maar dat wilde Max helemaal niet. Max wilde maar één ding en dat was de Glittergarage.

Heel voorzichtig liep Max zijn kamer uit, met de Glittergarage in zijn handen. De Glittergarage was zo groot dat de zevende verdieping boven zijn hoofd uitstak. Max zag dus niets. Hij liep heel voorzichtig de trap af. Stapje voor stapje. Max zuchtte van opluchting onder aan de trap. Ineens was daar mama.

‘Max, ik heb al gezegd dat die garage niet mee op vakantie gaat’, zei mama. Ze pakte de garage uit Max’ handen en zette hem op een koffer.

‘Het is niet eerlijk!’, schreeuwde Max boos. Hij rende stampend de trap op. ‘Ik wil niet meer op vakantie!’, schreeuwde Max naar beneden. Max rende naar zijn kamer en gooide de deur dicht. Hij ging voor het raam staan en keek naar buiten. Er rolden tranen over zijn wangen.

Daar kwam ineens opa aan. Opa kwam iedereen een fijne vakantie wensen en had kadootjes meegenomen. Een badlaken voor Marijke en een strandbal voor Max.

‘Laat mij jullie maar eens helpen om alle spulletjes op tijd in de caravan te krijgen’, zei opa terwijl hij zijn mouwen opstroompte.

‘Oh wat lief’, zei mama. ‘Ik kan wel wat extra hulp gebruiken. Papa is nog niet thuis en we vertrekken morgenvroeg al.’

Opa pakte alle koffers die in de gang stonden en borg ze op in de caravan. Daarna kwam opa teruggelopen.

‘Van al dat sjouwen krijg je dorst’, zei opa. ‘Ik zou best een kopje thee lusten.’

‘Je hebt ook zo hard gesjouwd met al die koffers’, zei mama. ‘Ik zal eens een kopje thee voor je zetten, opa.’ En ze verdween naar de keuken.

Opa tilde de Glittergarage op. Hij gaf Max een dikke knipoog. Opa liep met de Glittergarage de deur uit, naar de caravan. Toen opa terugkwam, was de thee klaar. Max kreeg limonade en een koekje. Opa dronk zijn thee en wenste iedereen een fijne vakantie.

En Max? Die ging zijn koffer pakken. Er rolden geen tranen meer over zijn wangen. Eens even kijken, dacht Max, wat zal ik allemaal meenemen op vakantie? O ja, stripboeken, een voetbal, een paar autootjes, een puzzel... Max' gezicht straalde. Wat had hij zin in vakantie.

Regen

Vandaag was een bijzondere dag, want papa, mama, Marijke en Max gingen op vakantie. Ze reden de straat uit en achter de auto hing de caravan. Na een heel lange rit kwamen ze op de plaats van bestemming. De dag was al bijna om, maar Max en Marijke mochten nog lekker even buiten spelen en een ijsje eten. Dat hadden ze na zo'n lange autorit wel verdiend. Maar toen het ijsje op was, was het echt tijd om te gaan slapen. Max en Marijke lagen in een stapelbed in de caravan. Max lag bovenin en de Glittergarage stond bij zijn voeten.

Max maakte vuisten, sloot zijn ogen en ademde diep uit. Maar toen hij zijn ogen weer opende, was hij nog steeds groot. In de Glittergarage was het stil. Er brandde geen licht en er was geen Gerrit.

'Gerrit?', fluisterde Max. 'Ben je daar, Gerrit?'

Maar Gerrit was er niet. Max zuchtte diep. Er rolde een traan over zijn wang en hij viel in een diepe slaap. De volgende ochtend werd Max wakker van de regen die op het dak van de caravan tikte. Max zuchtte diep en keek boos. Als het regende, dan zouden ze niet gaan zwemmen. En daar had Max zich nou juist zo op verheugd. Toen Max de caravan uitstapte, stond hij plotseling in de voortent. Die stond er gisteravond nog niet. Mama had de ontbijttafel in de voortent gedekt. Max en Marijke zaten ieder in een klapstoel te wachten op papa. Die was stokbroodjes gaan kopen.

'Mag ik een dropsleutel?', vroeg Max.

'Nee, we gaan gezond eten vandaag', zei mama.

Max baalde als een stekker. Geen Gerrit, wel regen en geen dropsleutel. Bah, dat was geen leuk begin van de vakantie. Papa kwam met stokbrood aanlopen. Dat was gelukkig wel lekker. Het was zo vers dat het nog warm was. Het rook heerlijk en het kraakte als je erin beet.

Gelukkig had mama een grote pot pindakaas meegenomen uit Nederland. Want stokbrood met pindakaas is superlekker. En in Frankrijk verkopen ze geen pindakaas.

'Ik zie al een paar zonnestraaltjes', zei papa. En hij had gelijk. Op de camping regende het nog, maar in de verte was een stukje blauwe lucht te zien. Daar scheen de zon.

'Ik zie een regenboog!', riep Max. Een prachtige regenboog stond hoog boven de caravan en eindigde op het strand.

'Mag ik gaan kijken?', vroeg Max. 'Er staat toch een pot met goud bij het eind van de regenboog?'

'Natuurlijk, ga maar kijken!', zei papa lachend en Max rende weg.

Op het strand kwam Max bij het eind van de regenboog. Wat hij daar zag, was nog veel belangrijker dan een pot met goud. Het was Gerrit. Gerrit was groter dan Max. Met zijn grappige keurige pakje en zijn oranje haren.

'Gerrit!', riep Max. 'Waar was je nou gisteravond? En waarom ben je nu hier?'

'Ik weet het ook niet', zei Gerrit.' Het zal wel door de vakantie komen. Alles is een beetje ontregeld denk ik. Maar hier heb je twee dropsleutels. Die wilde je toch zo graag?

Alsjeblieft.'

Max pakte de dropsleutels van Gerrit aan en gaf hem een knuffel.

'Ik heb nog een verrassing voor je', zei Gerrit. 'Het is een toverspreuk.'

Gerrit fluisterde heel zachtjes iets in Max' oor. Max moest glimlachen en rende terug naar de caravan. Daar gaf hij een dropsleutel aan Marijke.

'Hoe kom je daar nu aan?', vroeg mama.

'Die heb ik van Gerrit gekregen', zei Max opgetogen. 'Je weet wel, Gerrit uit de Glittergarage. Ik kwam hem ineens tegen, onder aan de regenboog, in plaats van een pot met

goud. Oh ja, en ik heb nog iets. Het is een toverspreuk. Luister goed.'

Max stak een vinger in de lucht. Hij ademde diep in en sprak: 'Rie raa reer, Gerrit is een toffe peer. Want dankzij hem wordt het vandaag mooi weer.'

Max had de toverspreuk uitgesproken en de wolken aan de hemel verdwenen. De zon brak door. Max trok zijn zwembroek aan en ging de hele dag samen met papa, mama en Marijke naar het zwembad, van de zon genieten en wel honderd keer van de waterglijbaan.

Stokbrood kopen

Naast de ingang van de camping was een winkel. Daar verkochten ze stokbrood. Max liep naar de winkel. Hij mocht stokbrood kopen. Als het hem lukte, dan kreeg hij een dropsleutel.

‘Deux baguettes et deux pains s’il vous plait’, herhaalde Max keer op keer in zichzelf. Hij wist eigenlijk niet wat hij zei, maar papa had hem dit zinnetje geleerd. Als hij het goed onthield en uitsprak, dan zou hij vier stokbroden meekrijgen. Twee dikke en twee dunne.

‘Deux baguettes et deux pains s’il vous plait,

‘Deux baguettes et deux pains s’il vous plait,

‘Deux baguettes et deux pains s’il vous plait’, herhaalde Max.

In de winkel stond een lange rij met mensen. Max sloot achteraan. Tijdens het wachten keek Max om zich heen. Ze verkochten er heel mooie dingen. Zwemvliezen in felle kleuren, opblaasbare roeiboten en er stonden rekken vol met ansichtkaarten. Max zag een kaart met daarop een prachtig kasteel. Wat wilde hij die graag kopen om naar opa te sturen.

‘Bonjour’, zei de dame achter de kassa ineens tegen hem. Ze lachte vriendelijk. Max was aan de beurt. Maar... hoe ging het zinnetje dat papa hem geleerd had ook al weer? Max wist het niet meer en voelde zijn hoofd rood worden. Wat moest hij nou doen?

Van schrik rende Max weg. De winkel uit. Oh oh, wat moest hij nou doen? Max wilde niet terug naar de caravan zonder vier stokbroden, want dan kon hij zijn dropsleutel vergeten. Bovendien moest hij dan de hele vakantie aanhoren dat hij nog geen stokbrood kon kopen.

Plotseling kwam daar een mannetje met een geel pakje aangelopen. Het gele pakje had stoere rode en oranje vlammen. Het leek wel... Nee maar! Het was Gerrit!

‘Hoi Gerrit!’, zei Max. ‘Kun jij me helpen? Ik moet twee stokbroden kopen. Twee dikke en twee dunne, maar ik ben vergeten hoe ik ze moet bestellen in het Frans.’

Gerrit tilde Max op en gaf hem een dikke knuffel.

‘Ik spreek geen Frans, maar ik kan je wel helpen’, zei Gerrit.

‘Hoe dan?’, vroeg Max.

‘Kom maar mee’, zei Gerrit en hij stapte de winkel binnen.

‘Ga je weer toveren?’, vroeg Max.

‘Nee vandaag niet’, zei Gerrit. ‘Let maar eens op.’

Gerrit liep naar de kassa, hij knikte vriendelijk naar de dame en hij wees naar een croissantje. Daarna stak hij twee vingers in de lucht. De dame knikte en deed twee croissantjes in een zakje voor Gerrit.

Nu was Max aan de beurt. Max wees eerst naar de dikke stokbroden en stak twee vingers in de lucht. Daarna deed hij hetzelfde voor de dunne stokbroden. De dame legde vier stokbroden op de toonbank. Twee dikke en twee dunne. Max gaf haar het geld dat hij van papa had meegekregen. Het was precies gepast.

Max liep de winkel uit en wilde Gerrit bedanken. Maar Gerrit was er niet meer. Hij was in geen velden of wegen te bekennen.

Op vakantie is alles een beetje ontregeld, dacht Max. Het komt vast wel goed. Die lieve Gerrit kom ik wel weer tegen. Max rende terug naar de caravan. Daar had mama de ontbijttafel gedekt. Papa, mama en Marijke zaten aan tafel op Max te wachten. Trots legde Max de vier stokbroden op tafel. Als ontbijt at Max twee stukken stokbrood met pindakaas en een dropsleutel.

Strand

Het was weer een prachtige dag. Mama en Marijke zwommen in de zee. Max bouwde op het strand een zandkasteel. Max vulde zijn emmer met zand en zette die op zijn kop neer. Hij wilde een zandtorentje maken. Maar toen hij de emmer voorzichtig optilde, stortte het zandtorentje in. Dus hij probeerde het opnieuw. Weer stortte het zandtorentje in. Het lukte maar niet.

Papa lag achterover in een strandstoel. De krant lag opengevouwen op zijn gezicht. Zijn buik ging langzaam op en neer. Papa was in slaap gevallen. Max liep naar papa toe en gaf hem een por.

‘Papa?’, zei Max, ‘Ik probeer een zandkasteel te bouwen maar het lukt niet. Kun jij me helpen?’

Max trok de krant van papa’s hoofd. Papa’s ogen waren gesloten. Papa sliep. Max gaf papa nog een por.

‘Papa!’, schreeuwde Max, ‘Kun je me helpen!’ Papa opende zijn ogen en mompelde iets onverstaanbaars. Daarna draaide hij zich om viel weer in een diepe slaap.

Mooi is dat, dacht Max. Mama en Marijke zwemmen lekker in de zee. En ik wil een zandkasteel bouwen met papa, maar papa slaapt. Hij is in zo’n diepe slaap gevallen dat ik hem niet eens wakker kan maken. Max gooide zijn schep op de grond en ging in het zand zitten. Zijn hoofd hing naar beneden.

Plotseling kwam daar een kereltje met oranje haar aangelopen. Hij droeg een gele zwembroek, met daarop rode en oranje vlammen. Hij droeg een grote schep bij zich.

‘Gerrit!’, riep Max en rende op hem af.

‘Kan er iemand hier hulp gebruiken?’, lachte Gerrit. Hij tilde Max op en gaf hem een grote knuffel.

‘Pak je schep maar, we gaan meteen aan de slag’, zei Gerrit. ‘Er moet hard gewerkt worden vandaag.’

Gerrit gaf Max aanwijzingen. Een geultje hier graven, een heuveltje daar en oja, een paar zandtorentjes, daar help ik wel even mee.

‘Wat gaan we eigenlijk bouwen, Gerrit?’, vroeg Max.

‘Dat is nog een verrassing’, antwoordde Gerrit. ‘Je zult het vanzelf zien.’

Gerrit en Max bouwden en bouwden. Gerrit had een bus Magische Motorolie meegenomen. Hij sproeide de olie af en toe over hun bouwwerk, voor de stevigheid. Na een tijdje was het bouwwerk af. Max en Gerrit hadden een prachtige Glittergarage gebouwd. Van zand. Het was een heel grote en hij had ook echt zeven verdiepingen, een lift en een Wokkelweg. Er kwamen kinderen kijken. Eerst een paar en daarna steeds meer. Er kwamen ook grote mensen kijken.

Max legde de laatste hand aan de werkplaats en Gerrit maakte de wasstraat af. De Glittergarage was zo groot en mooi geworden dat er nu een heleboel mensen stonden te kijken. Ze stonden in een kringetje om de Glittergarage heen. De mensen vonden het prachtig. Zo’n mooie garage van zand hadden ze nog nooit gezien.

Mama en Marijke kwamen uit de zee. Ook die wisten niet wat ze zagen. Mama kietelde papa onder zijn voet. Papa schrok wakker.

‘Kijk eens wat Max heeft gebouwd’, zei mama tegen papa. Papa, mama en Marijke kwamen bij de Glittergarage staan.

‘Wauw! Heb je die garage helemaal zelf gebouwd?’, vroeg papa.

‘Nee, ik heb hem samen met mijn vriend Gerrit gemaakt’, zei Max. Hij draaide zich om, hij wilde Gerrit aanwijzen. Maar Gerrit was er niet meer. Gerrit was verdwenen. Zijn schep ook.

‘Max, het is een prachtige garage geworden’, zei papa. ‘Omdat ik zo trots ben op jou mag jij kiezen wat we vanavond eten.’

'Pannenkoeken!' riep Max. 'Pannenkoeken met een
dropsleutel!'

Makker de Meeuw

Het was nog heel vroeg in de ochtend. Max lag boven in het stapelbed en werd wakker van getik. Het getik klonk niet als regen. Maar wat was het dan wel? Papa en mama sliepen nog. Marijke ook. Max was nieuwsgierig naar het getik. Heel zachtjes klom Max uit het stapelbed. Hij deed zijn best om niemand wakker te maken.

Voorzichtig opende Max de deur van de caravan en hij sprong eruit. Hij sloop door de voortent en opende zachtjes de rits. Buiten voelde Max het natte gras aan zijn voeten. Hij liep een rondje om de caravan en keek naar boven. Op de caravan zat een meeuw.

‘Hallo’, zei de meeuw.

‘Hallo’, antwoordde Max. ‘Hoe heet jij?’

‘Ik heet Makker de Meeuw.’

‘Ik heet Max’, zei Max. ‘En wat doe je hier?’

‘Ik woon hier. En jij?’

‘Ik ben hier op vakantie met mijn zus en papa en mama.’

‘Oh gezellig, vakantie!’, zei Makker.

‘Waarom tikte jij mij wakker?’, vroeg Max.

‘Ik wilde vragen of jij iets voor mij wilt doen’, antwoordde Makker.

‘Ja hoor,’ zei Max, ‘wat kan ik voor je doen?’

‘Ik heb zo’n trek in een lekker visje’, zei de meeuw. ‘Er is hier vlakbij een haventje. Daar legt vaak een visser aan. Met vers gevangen vis. Hij is zo vriendelijk om altijd een lekker visje naar mij te gooien. Maar ik heb hem al een poosje niet meer gezien. Het schijnt dat hij met vakantie is. Dus ik krijg nooit meer een lekker visje. En ik heb zo’n honger. Ik heb zo’n trek in een lekker visje. Ja, een lekker visje, daar heb ik nou echt trek in.’

‘Ik weet wel wat’, zei Max. ‘Vandaag gaan we naar de markt om boodschappen te doen. Ik heb nog een tientje.’

Daarmee ga ik naar de visboer. Bij de visboer koop ik dan een lekker visje voor jou.'

Die ochtend liepen papa, mama en Marijke op de markt. Er waren wel honderd kramen. Op de markt was van alles te koop. Mama kocht verse groenten voor bij het avondeten en een enorme watermeloen. Papa kocht voor Max en Marijke een ijsje. Voordat ze weer terug gingen naar de camping, liep Max nog even naar de kraam van de visboer. Maar de kraam was helemaal leeg. De visboer stond er beteuterd bij te kijken.

Papa sprak een beetje Frans en vroeg wat er aan de hand was. De visboer vertelde dat hij zijn vis altijd kocht van een visser, hier in het haventje. Maar de visser had zich al een poosje niet meer laten zien. Het scheen dat hij met vakantie was. Dus de visboer kon geen vis meer verkopen. Dus hij zat maar de hele dag een potje te kaarten, in zijn lege viskraam.

Teleurgesteld liep Max richting de auto. Nu moest hij Makker gaan vertellen dat hij geen lekker visje voor hem had. Terwijl Makker nu juist zo'n zin had in een lekker visje. Maar wat stond daar bij de auto? Er stond een pakketje op de grond. Het was ingepakt als een kadootje. Het was geel kadopapier met daarop rode en oranje vlammen. Er zat een strik omheen met daarop zwart-witte blokjes. 'Voor Max en Marijke' stond er op.

Snel pakten Max en Marijke het kadootje uit. Er zaten twee vishengels in. En een viskoffer. Terug bij de camping sprong Max uit de auto.

'Luister Makker, ik heb geen vis. Maar we hebben wel vishengels. Die hebben we van Gerrit gekregen. Daarom gaan we nu zeevissen, op de pier. Ga gezellig met ons mee. Zodra we een vis vangen, is die voor jou.'

Met zijn vieren liepen ze op het strand. Een lange pier strekte zich uit tot ver in de zee. Het was een hele wandeling om tot het eind van de pier te komen. Maar Max wilde per se helemaal op het eind van de pier vissen.

Max deed een worm aan de haak. Marijke ook. Ze wierpen hun hengels uit. Maar ze vingen niets. Dat ging zo een half uurtje door. Wat ze ook probeerden, ze vingen maar geen vis. Papa dacht dat ze misschien iets verkeerd deden. Eens even kijken wat er in het viskoffertje zit, dacht papa. Grappig, in het viskoffertje zat alleen maar een spuitbus. Papa hield de bus schuin voor zijn gezicht en las het etiket. *'Magische Motorolie. Besproei allerhande zaken in het leven die bespoediging behoeven met een ruime hoeveelheid Magische Motorolie. Het resultaat zal u verbazen.'*

'Hee! Magische Motorolie!', zei Max. Hij spoot de olie op de worm aan zijn haakje. Meteen toen hij uitwierp, had hij beet. Hij haalde een grote vis uit het water.

'Alsjeblieft Makker!', riep Max en wierp hem de vis toe. Makker zat te smullen. Ook Marijke sproeide de Magische Motorolie op de worm en wierp uit. Ook Marijke had meteen beet. Ze haalde een grote vis uit het water. Ook die was voor Makker. En zo gingen ze nog even door. Ze haalden vis na vis uit het water. De een nog groter dan de ander. Zoveel vis had Makker nog nooit gegeten.

Max en Marijke vingen meer vis dan Makker op kon. 's Avonds gingen ze terug naar de caravan met een net vol vis. Het werd een heerlijke maaltijd met verse groenten van de markt, vis die Max en Marijke hadden gevangen en watermeloen als toetje.

Toen de meloen op was, vloog daar ineens een meeuw hoog boven de eettafel. Hij had twee dropsleutels in zijn snavel. Hij liet er een bij Max en een bij Marijke op hun bord vallen.

Vliegen

Max was op het strand en liet zijn vlieger op. De wind trok aan en Max liet het touw vieren. De vlieger ging hoger en hoger. Max had een prachtige vlieger. Hij was paars en had een gele staart. Hij was eigenlijk heel groot, maar hij stond nu zo hoog aan de hemel dat hij heel klein leek. Plotseling landde Makker naast hem.

‘Mooie vlieger zeg’, zei Makker. ‘Ik heb hem zojuist eens van dichtbij bekeken, hoog aan de hemel.’

‘Ja, keigaaf’, zei Max. ‘Jij kunt lekker vliegen. Dat lijkt me nou zo vet cool hè. Iedere nacht droom ik ervan.’

‘Oh echt?’, zei Makker. ‘Nou, misschien kan ik je wel blij maken dan. Ik kan je niet laten vliegen, maar ik kan je wel laten meevliegen.’

‘Meevliegen? Hoe dan?’, zei Max.

‘Nou gewoon, op mijn rug.’

‘Op je rug? Maar ik ben toch veel te groot en te zwaar om op jouw rug te zitten?’

‘Klopt, maar jij ben toch een vriend van Gerrit uit de Glittergarage? Dan weet je toch hoe je jezelf klein moet maken?’

Max maakte het touw van zijn vlieger vast aan een stok en prikte die in het zand, zodat de vlieger hoog aan de hemel bleef. Hij ademde diep in, maakte vuisten van zijn handen en sloot zijn ogen. Langzaam en geconcentreerd ademde hij uit. Toen Max zijn ogen weer opendeed, was hij zo klein als een duim. Hij schrok heel eventjes, want Makker was plotseling een wel heel grote meeuw geworden. Zijn snavel was heel groot en scherp.

Makker had een tuigje op zijn rug. Het was een lederen zadeltje, net zoals op een paard, maar dan heel klein. Max ging erop zitten. Hij plaatste zijn beentjes om de hals van Makker en maakte een riempje stevig vast zodat hij er beslist niet af kon vallen.

‘Ben je er klaar voor?’, vroeg Makker.

‘Ja!’, riep Max.

Makker nam een aanloop en spreidde zijn vleugels. Hij maakte grote en diepe slagen en voor Max het wist, vloog hij al enkele meters boven de grond. De mensen op het strand werden steeds kleiner en kleiner. Max zag verderop de caravan staan. En ze gingen nog hoger.

‘Vind je het leuk?’, vroeg Makker.

‘Ja te gek!’, zei Max.

Makker vloog hoger en hoger. Ze vlogen zo hoog, dat ze in een wolk terecht kwamen. Max zag even niks meer. Maar niet veel later vloog Makker boven de wolk uit. Max keek om zich heen. Overal zag hij de bovenkant van het wolkendek. Het leek wel een prachtige grote suikerspin.

‘Hou je vast!’, riep Makker en hij dook naar beneden. De twee vrienden gingen keihard richting het wolkendek. Niet veel later schoten ze eronderuit. En ze vlogen keihard naar beneden, op het strand af. Pas vlak boven het strand stuurde Makker weer omhoog en ze schoten pijlsnel weer de lucht in. Helemaal boven maakte Makker een enorme looping.

Daarna vloog Makker richting de vuurtoren. Bovenop de vuurtoren stond een klein mannetje. Makker landde op het dak. Max kon zijn ogen niet geloven. Het mannetje had een geel pakje aan, met daarop rode en oranje vlammen.

‘Gerrit!’, riep Max.

‘Heb je lekker gevlogen met Makker?’, vroeg Gerrit.

‘Ja fantastisch, maar wat doe jij hier op de vuurtoren?’

‘Ik ben ook met vakantie’, zei Gerrit. ‘Ik heb geen caravan, maar in de vuurtoren was nog een plekje voor mij. Het uitzicht is hier prachtig.’

Gerrit had nog een verrassing. Makker kreeg een lekker visje, en Max een dropsleutel. Daarna was het tijd om terug te gaan. Makker bracht Max terug naar het strand. Daar maakte hij zich groot en plotseling stond mama achter hem.

‘Waar was je nou, Max? We gaan eten, kom je mee?’
‘Sorry mama’, zei Max, terwijl hij zijn vlieger naar beneden haalde. ‘Ik zat even op de rug van Makker de Meeuw. We hebben hoog boven de wolken gevlogen, een looping gemaakt en we zijn bij mijn vriend Gerrit op visite geweest. In de vuurtoren.’
Mama glimlachte en zei: ‘Kom mee, lieve jongen, we gaan lekker eten.’

Logeren

Max lag boven in het stapelbed. Voor het slapengaan las hij een boekje, onder de dekens met een zaklamp. Dat deed hij altijd. Nu zijn verhaaltje uit was, lag hij nog even te spelen met de zaklamp. Hij scheen naar het plafond. Daar verscheen een geel rondje. Daarna wees hij met de zaklamp langzaam naar de muur. Het gele rondje schoof van het plafond naar de muur. Hij deed de zaklamp uit. Het gele rondje was weg. Hij deed de zaklamp aan. Het gele rondje was er weer. Op de muur. Langzaam liet Max het rondje over de muur glijden. Over de gordijnen, de deur en weer naar het plafond. Daarna zette Max de zaklamp uit. Hij ging slapen.

Maar hé, wat was dat nou? De zaklamp was uit, maar het gele rondje was er weer. Precies daar waar hij zojuist zelf het gele rondje had gemaakt met de zaklamp. Het rondje scheen feller en feller. Daarna werd het weer minder, tot het bijna weg was. Toen werd het weer fel. Max zat rechtop in bed en keek versteend naar het rondje. Max controleerde nog even zijn zaklamp. Die was toch echt uit. Hij begreep er niks van. Langzaam begon het rondje te verschuiven. Over het plafond, richting de muur. Het eindigde bij de Glittergarage, die bij Max' voeteneind stond. Daar werd het rondje steeds kleiner en feller. Het rondje werd een klein stipje op de ingang van de werkplaats. Daarna was het weer verdwenen.

Hé, dacht Max. Dit lijkt wel iets magisch. En het eindigt bij de ingang van de Glittergarage. Het zal toch niet Gerrit zijn, die mij iets probeert te vertellen? Zal ik het nog eens proberen? Ach, waarom ook niet.

Max ademde diep in, sloot zijn ogen, maakte vuisten van zijn handen en ademde langzaam uit. Toen hij zijn ogen weer opende, was Max zo klein als een duim. Hij kon zijn ogen niet geloven.

Max rende naar de Glittergarage. Hij opende de deur van de werkplaats. Maar er was geen Gerrit. Het was er helemaal stil en donker. Weer zat het stipje op de muur. Langzaam bewoog het naar de lift. Max liep erheen en opende de liftdeuren. De liftdeuren gingen dicht en Max voelde dat de lift naar beneden zakte. Zou hij nu naar de Tovertunnel gaan?

De lift kwam tot stilstand. Heel even gebeurde er niets en daarna gingen langzaam de liftdeuren open. Wat Max toen zag, kon hij nauwelijks geloven. Hij was in de vuurtoren van Makker. Gerrit was er ook.

‘Wat gezellig!’, riep Gerrit. ‘Kijk eens wat we geregeld hebben. We gaan er een feestje van maken.’

In de vuurtoren stonden naast het nest van Makker twee bedden. Eén bed was natuurlijk voor Gerrit. Die logeerde immers bij Makker. Maar het andere bed, dat was voor Max. Want Max bleef ook bij Makker logeren. Gerrit toverde een groot scherm aan de muur waarop ze met zijn drieën een film gingen kijken. Max kreeg een schaal vol met dropsleutels. Makker had een lekker visje. Gerrit dronk een heerlijk glaasje Magische Motorolie. Na de film vielen de drie vrienden in een diepe slaap.

Naar huis

De mooie vakantie was voorbij. Papa en mama pakten alle spullen in. De voortent werd afgebroken en Marijke hielp met opvouwen. Max verzamelde tentharingen en deed ze in een zakje. Omdat de kinderen zo goed hadden geholpen met inpakken, kregen ze voor vertrek allebei een ijsje.

De caravan hing aan de auto, alle vier zaten ze op hun plek en zo reed de auto de camping af. Max keek nog een keer om, naar het zwembad en de hoge glijbanen. Die zou hij wel gaan missen. Maar wat was dat? Ze waren nog maar net van de camping af, of de auto stond stil. Papa draaide aan het contactslot, maar er gebeurde niets.

‘Nee hè’, zuchtte papa. ‘De auto is stuk. Dat zul je net zien. Nu kunnen we niet naar huis rijden.’ Papa belde de hulplijn. De meneer aan de telefoon vertelde papa dat de hulpdienst een heel drukke dag had. Er zou wel een monteur komen, maar dat zou nog lang gaan duren.

Papa en mama stapten uit. Max en Marijke ook. Omdat ze zo lang zouden moeten wachten kregen Max en Marijke nog een ijsje. Er was een speeltuintje naast de weg. Max ging op de schommel zitten.

‘Hallo vriend’, hoorde Max. Max keek om zich heen, maar zag niemand.

‘Boven je’, zei de stem. Max keek omhoog en zag Makker boven op de schommel zitten.

‘Makker!’, riep Max blij.

‘Ik zie dat jullie pech hebben’, zei Makker. ‘Dat is niet best.’

‘Nee, en het gaat nog heel lang duren’, zei Max. ‘Het was heel druk bij de hulpdienst.’

‘Wacht maar, ik weet wel wat, vriend’, zei Makker en hij vloog weg.

Max keek Makker na. Hij vloog hoger en hoger en werd steeds kleiner. Uiteindelijk was Makker een klein stipje aan

de hemel geworden. Een stipje dat zich richting de vuurtoren bewoog.

Papa had de klep van de motor opengezet. Beteuterd keek hij naar de motor. Opeens kwam daar een bus aangereden. Het was een grote gele bus. Op de zijkant had hij een streep van zwart-witte blokjes en prachtige rode en oranje vlammen. Op de bus zat een meeuw.

‘Hee, dat lijkt de hulpdienst wel’, zei papa. Achter het stuur zat een monteur met oranje haren een geel pakje.

‘Hallo. Hier is de hulpdienst’, zei de monteur. Hij stapte uit en gaf Max een knipoog.

‘Eens even kijken’, zei de monteur en hij stak zijn hoofd in de motorkap.

‘Ah, ik zie het al. De kwukselvluts is kapot. Wacht maar even.’

De monteur liep naar de achterkant van zijn bus en opende de deuren. Hij haalde er een gele gereedschapskist uit. Op de zijkant stonden rode en oranje vlammen. Uit de gereedschapskist haalde de monteur een spuitbus.

‘Even sprayen’, zei hij terwijl hij hard schudde met de bus. Daarna spoot hij de hele motorkap vol en sloot gauw de klep. Er kwam aan alle kanten een gekleurde wolk uit de auto. De wolk was geel met paars en had heel veel glitters. De auto begon te stuiteren en draaide een paar rondjes.

‘Dit moet ’m zijn’, zei de monteur nadat de wolk was opgeklaard. ‘Probeer de auto maar eens te starten.’

Papa ging achter het stuur zitten en draaide het sleuteltje om, en... broem! Zei de auto.

‘Wauw, bedankt voor je hulp’, zei papa. ‘En wat ben je snel gekomen. Ik dacht dat het zo druk was bij de hulpdiensten vandaag.’

De monteur gaf papa een hand, en Max een high five. Daarna stapte hij in en reed weg. Boven de bus zweefde een vrolijk krijsende meeuw.

Thuis

Max was weer thuis. Wat was hij blij om zijn eigen kamer weer te zien. En om lekker te voetballen op het grasveldje in de buurt. Samen met zijn vriend Bert. Max schoot de bal weg, maar hij schoot zo hard dat zijn bal niet bij Bert kwam, maar in de tuin van meneer Hork. Bert keek Max aan. De jongens durfden allebei niet goed de tuin van meneer Hork in te lopen om de bal te pakken.

Meneer Hork was een onvriendelijke, griezelige man. Hij moest niets van spelende kinderen hebben en hij keek altijd heel boos. Meneer Hork was nogal gesteld op zijn tuintje. De hele dag was hij bezig om zijn tuintje zo netjes mogelijk te maken. Hij gaf de plantjes water, snoeide de heg of was aan het harken. Op het einde van de dag, als hij helemaal klaar was, haalde hij een kam tevoorschijn. Daarmee ging hij dan op zijn knieën het gras netjes kammen.

Als je bal bij hem in de tuin belandde, dan prikte hij hem soms lek. De tennisbal van een meisje uit de buurt was eens een keer bij meneer Hork in de tuin beland. Die had hij in de frituurpan gedaan en opgegeten. De meeste kindjes waren een beetje bang voor meneer Hork.

Max voelde zich schuldig. Hij had immers Berts bal in de tuin van meneer Hork geschopt. Heel voorzichtig, voetje voor voetje, liep Max in de tuin van meneer Hork, richting de bal.

‘Wat moet dat daar in mijn tuin?’, klonk plotseling een boze stem. Het was meneer Hork. Hij keek heel boos naar Max. Hij miste een paar tanden en hij had een dikke pukkel op zijn neus.

‘Eh... Ik wilde de bal...’, stamelde Max.

‘Scheer je weg hier!’, bulderde meneer Hork. ‘Ga van mijn keurig gekamde gras af!’ Max maakte zich uit de voeten. De bal bleef liggen. Meneer Hork keek de jongens boos na

tot ze uit het zicht waren verdwenen en nam de bal mee naar binnen.

‘Het spijt me dat je bal weg is’, zuchtte Max. Hij was moe van het rennen.

‘Daar kun jij niks aan doen’, antwoordde Bert. ‘Het is die vreselijke meneer Hork.’

’s Avonds lag Max heerlijk in zijn eigen bed op zijn eigen kamer. Wat was hij blij om weer thuis te zijn. Zijn eigen bed lag toch het allerlekkerst. Op zijn kamer stond ook weer de Glittergarage. Max ademde diep in, maakte vuisten van zijn handen en sloot zijn ogen. Hij ademde langzaam en geconcentreerd uit. Toen hij zijn ogen opende, was hij zo klein als een duimpje. Hij liet zich van zijn bed glijden en rende naar de werkplaats van de Glittergarage. Daar zat Gerrit. Die tilde Max op, draaide drie rondjes met Max in zijn armen en gooide hem hoog in de lucht, ving hem op en gaf een dikke knuffel.

Max vertelde aan Gerrit over de bal van Bert. Dat hij zich schuldig voelde omdat Bert nu geen bal meer had. Omdat meneer Hork die mee naar binnen had genomen.

‘Niet getreurd’, zei Gerrit. ‘Kom maar mee.’ De twee vrienden stapten in Gerrits raceauto en reden de lift in. De lift bewoog, maar Max voelde niet of de lift omhoog of juist omlaag ging. Toen de liftdeuren weer opengingen, gaf Gerrit gas en zijn raceauto scheurde zo de tuin van meneer Hork in. Max moest een keer slikken en werd erg stil. De twee vrienden stapten uit en liepen over het keurig gekamde gras naar het huis van meneer Hork. Gerrit liep langs de muur en Max volgde hem.

‘Piep piep’, riep Gerrit.

‘Hier moet je zijn’, klonk een zacht piepstemmetje iets verderop. Gerrit liep door en vond een gaatje in de muur. Het was de ingang van een muizenholletje. Gerrit ging als eerste naar binnen en Max volgde. In het holletje zat Miep de Muis. Miep woonde daar samen met haar man Droeperius en zeven kindjes. Door hun holletje kon je in de

keuken komen van het huis van meneer Hork. Miep wees de weg. Gerrit en Max volgden Miep. Ze liepen door een paar gangetjes en ze kwamen in een gangetje dat hen in de keuken bracht.

Op hun tenen slopen Gerrit en Max door het huis van meneer Hork, van de keuken naar de gang. In de gang lag de bal van Bert. Naast de voordeur.

'Yes', fluisterde Max bij het zien van de bal. Maar meteen diende zich een probleem aan. Hoe kregen de vrienden de bal mee? De bal was veel te groot voor het muizenholletje. En de voordeur, die kregen de vrienden niet open omdat ze niet groter waren dan een duim. Ze konden dus niet bij de klink.

Plotseling hoorden de twee vrienden gestommel en gestamp. Het was meneer Hork die de trap afkwam. Hij droeg een pyjama en hij had een slaapmuts op zijn hoofd. Het gestamp van zijn voeten op de treden werd steeds luider. Meneer Hork had zijn ogen dicht en mompelde in zichzelf. Hij was aan het slaapwandelen.

'Hum hum... honger... frituurpan aanzetten... hum hum... voetbal frituren... hum hum... lekker broodje voetbal met ui...', mompelde meneer Hork.

Hij was onder aan de trap en liep naar de keuken. Daar zette hij al slaapwandeland de frietpan aan en ging aan tafel zitten. Gerrit en Max hadden zich ieder verstopt in een schoen. De twee vrienden keken elkaar aan. Ze moesten iets doen, anders werd de voetbal van Bert gefrituurd en opgegeten door een slaapwandelende meneer Hork. Hoe kregen ze de bal nou toch mee naar buiten?

Ineens schoten daar twee muizen over de vloer. Ze renden keihard op de eettafel af. Het waren Miep en Droeperius. Ze renden naar de voeten van meneer Hork en beten ieder in een van zijn grote tenen.

'Au!', schreeuwde meneer Hork en hij schrok wakker. Hij was helemaal verward. Hij zat in de keuken in plaats van in bed, de frietpan stond aan en zijn tenen deden pijn.

Meneer Hork begreep er niks van. Toen werd er op de voordeur gebonkt.

‘Wat zullen we nou beleven’, zei meneer Hork en hij liep naar de voordeur. Toen hij opendeed, stond er niemand voor de deur. Meneer Hork snapte er niks van en liep naar buiten. Er zat wel een meeuw op het gras.

‘Zeg, zat jij op mijn voordeur te kloppen, in het holst van de nacht? Scheer je weg, en ga vooral van mijn keurig gekamde gras af’, zei meneer Hork op boze toon tegen de meeuw. Meneer Hork had niet in de gaten dat Max en Gerrit ondertussen heel stilletjes en stiekem de bal van Max naar buiten rolden. De meeuw vloog weg en meneer Hork ging weer naar binnen. Max en Gerrit bleven buiten achter met de bal van Bert.

‘Wauw! Wat een geweldig avontuur!’, zei Max en gaf Gerrit een high five. De volgende dag werd Max wakker met de bal van Bert naast zijn bed. Max kon niet wachten tot hij Bert op school zag.

‘Kijk eens Bert’, zei Max en haalde de bal uit zijn tas. Bert kon zijn ogen niet geloven en was ontzettend blij dat hij zijn bal terug had.

‘Max’, zei Bert, ‘vandaag uit school gaan we weer voetballen.’

‘Da’s goed’, zei Max. ‘Maar niet op het veldje bij meneer Hork.’

Sloopkogel

Gerrit en Max besloten om eens bij opa te gaan kijken. Opa had immers een echte Glittergarage. Ze kwamen aangereden in Gerrits gele raceautootje. Hoewel opa wist dat de twee vrienden zouden komen, stond hij ze niet bij de deur op te wachten.

Max opende de deur van de werkplaats en zag opa op een stapel autobanden zitten. Opa hield zijn hoofd in zijn handen en keek verdrietig. Er rolden tranen over zijn wangen. Max rende op opa af en sloeg zijn armen om hem heen.

‘Waarom huil je, opa?’, vroeg Max.

‘Ik heb een brief gekregen, van de gemeente’, zei opa.

‘Daarin staat dat de Glittergarage moet worden afgebroken.’

Opa hield een brief in de lucht. Max pakte hem aan en las voor: ‘Er is bezwaar aangetekend tegen de bouw van uw Glittergarage. Uw garage zal binnenkort worden gesloopt zodat er ruimte ontstaat waar we een Grasfabriek kunnen neerzetten. Er zullen prachtige grasmatjes uit de fabriek komen, die allemaal netjes gekamd worden. Hoogachtend, meneer Hork.’

‘Potverdrie!’, zei Max. ‘Die vreselijke meneer Hork werkt bij de gemeente en gaat de Glittergarage laten afbreken. We moeten hem stoppen.’

Plotseling werden de drie vrienden opgeschrikt door een luid gebrom. Ze gingen buiten kijken en zagen een enorme vrachtwagen op de parkeerplaats stoppen. De vrachtwagen had een oplegger met daarop een enorme paarse hijskraan.

De bestuurder van de vrachtwagen stapte uit en liep naar opa. Hij was heel groot en sterk. In zijn rechterhand droeg hij een enorme moker. Hij ging tegenover opa staan en keek hem diep in zijn ogen.

‘Ik ben Elco Losso. Ik heb opdracht gekregen van de gemeente om deze lelijke garage af te breken. Over drie dagen heb ik de hijskraan die nu op mijn vrachtauto ligt opgebouwd. Ik heb een enorme paarse sloopkogel en die zal ik aan mijn paarse hijskraan hangen. Daarmee zal ik met veel plezier tegen uw Glittergarage aan beuken en botsen totdat hij helemaal met de grond gelijk is gemaakt. Brokstukjes die overblijven zal ik verpulveren met deze hamer.’ Elco hield de hamer dreigend voor opa’s gezicht.

Elco draaide zich om en liep naar zijn vrachtwagen. Daar begon hij met uitladen en het opbouwen van de hijskraan.

Opa, Max en Gerrit gingen naar de werkplaats. Opa moest even gaan zitten om bij te komen van de schrik.

‘Wacht maar’, zei Max. Hij pakte een bus Magische Motorolie van de plank en nam hem mee naar buiten. En een keukentrap. Max wilde Elco op andere gedachten brengen door Magische Motorolie over hem heen te spuiten. Maar Elco was zo groot dat Max een trapje nodig had.

‘Zeg Elco,’ zei Max heel stoer, ‘blijf jij eens even staan. Ik moet je wat vertellen.’

Max zette zijn keukentrap naast Elco neer en klom erop. Hij haalde zijn bus Magische Motorolie tevoorschijn en spoot Elco helemaal onder.

‘Zo! Daar heb je niet van terug he? En nu wegwezen, met je hijskraan en je sloopkogel.’

Maar het leek er niet op dat Elco van gedachten was veranderd. Elco werd woest en wreef de olie uit zijn ogen. Elco was zo boos dat zijn hoofd helemaal rood werd. Er kwam stoom uit zijn oren.

‘Scheer je weg!’, bulderde Elco. Max maakte zich uit de voeten en verdween snel weer in de werkplaats.

‘Dat heb ik nog nooit meegemaakt’, zei Max. ‘De Magische Motorolie heeft totaal geen invloed op die gorilla.’

‘Ik snap het wel’, zei opa met een beteuterd gezicht. ‘Die brief komt van meneer Hork. En die kraanwagen ook.’

Magische Motorolie heeft geen enkel effect op meneer Hork.'

Die avond was Max heel stil tijdens het avondeten. Papa vroeg of er iets aan de hand was, waarom Max niets zei en waarom hij nauwelijks at. Na lang aandringen vertelde Max hoe verdrietig hij was omdat opa's Glittergarage moest worden afgebroken.

'Je moet je vergist hebben', zeiden papa en mama. 'Als opa's garage moest worden afgebroken, dan zou hij dat aan ons wel hebben laten weten. Maar 's avonds laat, toen Max al lang in zijn bed lag en in een diepe slaap was gevallen, ging beneden de telefoon. Papa's gezicht werd helemaal wit van schrik.

'Wat is er aan de hand?', vroeg mama.

'Max heeft gelijk', zei papa. 'De gemeente gaat inderdaad de garage van opa slopen. Ze zijn een hijskraan aan het bouwen bij opa op de parkeerplaats. Over drie dagen is hij af en dan beginnen ze met slopen.'

De volgende ochtend liep Max naar school. Plotseling hoorde hij gekrijs boven zich. Max keek omhoog en zag een meeuw met rode bliksems op zijn vleugels.

'Makker!', riep Max. 'Wat doe jij hier?'

Makker landde op het tuinhokje naast Max en zei: 'Ik hoorde dat ze de Glittergarage willen afbreken. Dat geintje hebben ze vroeger ook eens met mijn vuurtoren geprobeerd. Maar dat is ze mooi niet gelukt.

'Luister goed', vervolgde Makker, 'ik heb een plan.'

Het plan van Makker

‘Lang geleden hebben ze geprobeerd om de vuurtoren van mijn buurman tegen de vlakke te gooien’, zei Makker. ‘Die heeft daar toen een stokje voor weten te steken. Het was niet gemakkelijk, maar het is wel gelukt. Hij was naar het Orakel van Kakel gegaan om raad te vragen. Het Orakel heeft hem toen geholpen.’

‘Maar wie is het Orakel van Kakel?’, zei Max. ‘En hoe kom ik daar?’

‘Het Orakel van Kakel woont ver weg, diep in het Toverbos. Je moet dagen reizen om haar te bereiken. Voor goede mensen en dieren heeft het orakel altijd raad.’

‘Als het Orakel zo ver weg woont, hoe kunnen we daar dan ooit komen?’ vroeg Max.

‘Wacht maar af’, zei Makker en hij vloog weg.

Die dag zat Max op school, maar alles ging langs hem heen. De juf gaf taalles en moeilijke sommen, maar Max moest de hele tijd denken aan de Glittergarage. Hij dacht aan Elco Losso, die opa’s garage over enkele dagen zou slopen, in opdracht van meneer Hork, die bij de gemeente werkte. En hij dacht aan zijn zware taak om de Glittergarage te redden. Zou het hem lukken? Zou Max het Orakel op tijd vinden? En zou die Max echt kunnen helpen om de Glittergarage te redden?

Die avond lag Max in bed. Hij was uitgeput en viel bijna in slaap. Plotseling hoorde hij getik op het raam. Hij zat rechtop in bed. Hoorde hij dat nu goed?

‘Tik tik tikketik, tiktiktiktik, TIK TIK’, hoorde Max weer. Hij stapte uit bed en liep naar het raam. Hij schoof het gordijntje opzij en daar zag hij ineens het hoofd van Makker! Vlug deed Max het raam open en Makker vloog naar binnen en ging boven op de kast zitten. Max’ gezicht straalde van blijdschap.

‘Hoi Makker, gaan we nu naar het Orakel van Kakel?’

‘Ja zeker’, zei Makker. ‘We hebben een lange reis te gaan. Dus ik moet je een paar dingen vertellen.’

Maar opeens hoorde Max voetstappen op de trap.

‘Verstop je!’, siste Max tegen Makker, terwijl hij snel in zijn bed dook. Makker nam een duikvlucht en schoot onder het bed van Max. De deur ging open. Daar stond papa.

‘Max?’, zei papa, ‘wat hoor ik allemaal voor gestommel op je kamer, en tegen wie praat je? Je moet wel gaan slapen hoor.’

‘Ik... eh... ik denk dat ik aan het slaapwandelen was’, zei Max. ‘Maar ik ga nu weer lekker slapen.’

Papa gaf Max nog een kus op zijn hoofd.

‘Hé’, zei papa, ‘je raam staat open. En er liggen een paar witte vogelveren naast je bed. Hoe kan dat nou?’

‘Geen idee’, zei Max. Hij geeuwde diep, draaide zich om en viel in een diepe slaap.

‘Ik snap hier niks van’, mompelde papa. Hij raapte de veren op en sloot het raam.

‘Slaap lekker lieve jongen’, zei papa en ging weg.

Toen het een poosje stil was, kwam heel voorzichtig Makker onder het bed vandaan gekropen.

‘Psst! Max! Slaap je? Er wacht nog een heel belangrijke opdracht op ons.’

‘Weet ik’, zei Max. ‘Ik deed maar alsof.’

Het Toverbos

Om bij het Toverbos te komen moest je heel lang rijden. Je moest eerst de stad uit, helemaal over de bergen. Voorbij de bergen was een uitgestrekte vlakte. Er was maar één weg, die liep van de bergen, helemaal over de vlakte naar het Toverbos. Helemaal aan de horizon, op het eind, zo ver als je kon kijken lag het Toverbos. Over de onafzienbare vlakte reed een geel autootje. Het was een raceautootje met rode en oranje vlammen op de zijkant. Boven het wagentje fladderde een meeuw.

Om het Toverbos heen was een muur gebouwd. Die muur was zo hoog dat hij helemaal tot aan de wolken reikte. Het Toverbos had drie ingangen. Het waren drie enorm hoge poorten, naast elkaar, in de muur.

Het gele autootje stopte voor de drie ingangen. Onze vrienden Max en Gerrit stapten uit.

‘Waarom zijn er nou drie ingangen?’, vroeg Max.

‘Geen idee’, antwoordde Gerrit. ‘Kom, we gaan naar binnen.’ En Gerrit liep de eerste ingang in.

‘Hoho!’, riepen Max en Makker, ‘Waarom nemen we de eerste ingang en niet de tweede of de derde?’

Gerrit liep weer naar buiten. De ingangen zagen er alle drie precies hetzelfde uit. Eén links, één in het midden en één rechts. Er was geen bordje of andere aanwijzing.

‘Geen idee’, zei Gerrit, ‘maar ik wil ook best de middelste of de rechtse ingang nemen hoor.’

De drie vrienden keken naar de ingangen. Iedere ingang was een poort met daarin een weg die het Toverbos in leidde. Ze keken elkaar vragend aan. Niemand wist wat te doen.

‘Oké’, zei Max, ‘we nemen ingang één.’

Makker maakte een looping en schoot de linkse ingang in. Max en Gerrit volgden. Het pad was gemaakt van gele steentjes. Aan beide kanten van het pad stonden hoge

bomen. De zon scheen hard en het was warm. Onze vrienden liepen, liepen en liepen. Ze liepen zo ver dat ze achter zich de ingang van het Toverbos al niet meer konden zien. Plotseling maakte het pad een bocht, en nog een en nog een. Toen gingen ze weer een stukje rechtdoor, moesten over een bruggetje en maakten nog een paar bochten.

Ze liepen uren en uren en het duurde zo lang dat het al begon te schemeren. Het was ook niet meer zo warm. Sterker nog, het begon eigenlijk best koud te worden. Na al die bochten liepen de vrienden weer op een recht stuk.

‘Kijk!’, riep Max. ‘Ik zie een poort aan het einde van de weg!’

Max had gelijk. Diep in de verte, helemaal aan de horizon zag je een piepklein stipje. Als je heel goed keek, zag je dat het een poort was. De vrienden liepen uren en uren om uiteindelijk bij de poort aan te komen.

‘Zou hier het Orakel van Kakel dan zijn?’, zei Gerrit.

‘Ik hoop het’, antwoordde Max.

Makker de Meeuw maakte een looping en schoot als een speer door de poort heen.

Toen hij geland was, kon hij zijn ogen niet geloven. Max en Gerrit liepen door de poort en konden ook niet geloven wat ze zagen.

De drie vrienden waren het Toverbos weer uitgelopen, door de meest rechtse poort. Ze hadden al die uren voor niks gelopen.

Dank je wel!

Wauw, je hebt het einde van dit boek bereikt. Ik hoop dat je net zoveel plezier had met lezen als ik met het schrijven hiervan. De verhaaltjes over Max en Gerrit schreef ik voor mijn zoontjes Timo en Senne. Iedere avond als ik een nieuw verhaaltje af had, las ik het aan ze voor, voor het slapen gaan. Ze waren altijd benieuwd hoe het verder ging met Max en Gerrit.

Ben jij ook benieuwd hoe het afloopt met opa's Glittergarage? Kijk dan uit naar het vervolg op dit boekje. Heb je vragen? Stel ze gerust. Ik ben dol op post. Je kunt een bericht sturen naar info@raaskal.com.

Groetjes!

Raas

@Raaskaldotcom